

MEDLEMSBLAD FOR
RAUD VALALLIANSE

OPPRØR

1 - 2002

KVINNEPOLITISK SATSING

RVs landsstyre har endelig satt i gang arbeidet med RVs kvinnepolitiske satsing. Eget 8. mars-magasin, øremerkede lønnsmidler og et nytt sentralt kvinneutvalg er blant tiltakene som skal snu utviklingen.

SIDE 3-4

FEMINISMEDEBATT

Skal RV være slagkraftig i kvinnekampen må vi også kunne ta opp våre uenigheter. Bahar Munzir mener at norske feminister ofte har vanskelig for å forstå problemene til minoritetskvinner. Og Tonje Larsen mener at RV har for mange 'etablerte sannheter' også i kvinnekampen.

SIDE 6-7

PARTIENE OG SOSIALISMEN

Debatten fortsetter om partilandskapet i dag er foreldet, og om veien til sosialismen. I mellomtiden planlegger RU og SU det største arrangementet for unge sosialister siden 1970-tallet.

SIDE 10-14

KVINNEPOLITISK SATSING

Demokratiske rettigheter

"1.000 i Shabana-demonstrasjon" melder Nettavisen lørdag den 2. februar. I markeringen, initiert av et "æres"-drap mot en ung kurdisk kvinne i Sverige, gikk også vi i landsstyret i RV. Unge innvandrerjenter som har brutt med familien for å kunne gjøre sine egne valg var også sentrale i arrangementet. Det er et opprør på gang mot patriarkatet i noen innvandremiljøer. I sin appell på Jernbanetorget sa Shabana at det er viktig å demonstrere for å skape et samfunn der barn vokser opp til å bli likestilte og frie mennesker – et utsagn som bør være en selvfølgelighet for oss i RV.

Debatten om drapet og undertrykkelsen innen innvandremiljøer har grepet rett inn i en omfattende debatt i Klassekampens spalter om islam. Dette er en vanskelig debatt. Det minste vi på venstresida ønsker i dagens situasjon – med norsk deltakelse i USA sin krig mot terrorisme – er å bidra til muslimhets, rasisme og at innvandrerfiendtlige holdninger brer seg. Men det gode kan bli det ondes venn. Det kan umulig være revolusjonære sosialister sin oppgave å gå med tøfler når det gjelder reaksjonære holdninger, kvinneundertrykking, antikomunistiske bevegelser og diktaturregimer. Like klart som vi tar avstand fra kvinneundertrykking i kristne menigheter, i organisasjoner og i samfunnet som helhet må vi kunne ta avstand fra kvinneundertrykking i muslimske miljøer. Og vi skal være de som i tillegg peker på at mange aktører er flinke til å kritisere patriarkatet hos "de andre", men ikke hos oss sjøl.

På samme måte som vi skyr antikomunistiske og antidemokratiske bevegelser i Vesten må vi kunne sky antikomunistiske og antidemokratiske

bevegelser i den muslimske verden. For kan den som kjemper for frigjøring og demokratiske rettigheter få troverdighet hvis man er taus om undertrykking i enkelte situasjoner? På Jernbanetorget sa man at "taushet hjelper ikke disse jentene".

Det er ikke alltid like enkelt å følge disse prinsippene. Derfor kan det være på sin plass og minne oss sjøl om at f.eks. det å støtte palestineres kamp ikke må forveksles med støtte til organisasjoner som Hamas og Islamsk Jihad. Støtte til irenes kamp mot britisk kolonialisme må ikke forveksles med støtte til republikansk militarisme og terror. Motstand mot USAs krig mot Afghanistan betød ikke støtte til Taliban. Motstand mot NATOs krig mot Jugoslavia betød ikke støtte til Milošević. Motstand mot USAs krig mot Irak betyr ikke støtte til Saddam. Motstand mot USA-imperialismen betyr ikke støtte til alle som kjemper mot USA.

Videre må det å konsekvent kjempe for et hvert menneske sin rett til en tro, ikke forveksles med støtte til bevegelser som nettopp vil ta fra deg denne friheten. Derfor må heller ikke kamp mot muslimhets bety at vi unnlater å ta avstand fra udemokratiske islamistiske bevegelser.

RV må aldri bli et parti der kvinner, arbeidsfolk eller troende er i tvil om hvor vi står i disse spørsmålene. RV må konsekvent kjempe mot all undertrykking, rasisme og imperialisme og for full frigjøring ved at vi er de ledende i kampen for forsvar av de demokratiske rettighetene som organisasjonsrett, yringsfrihet og religionsfrihet. Og viser solidaritet med dem som rammes.

Finn Olav Rolljordet

STOFFRIST FOR NESTE OPPRØR ER 1. APRIL

DEMONSTRER MOT VERDENSBANKEN 24.-26. JUNI
BLI MED PÅ RØD SOMMERLEIR 9-15. JULI

Sted: Strand Leirsted ved Sandefjord
Barnehage for de under 6 år
Pionerleir for barn og ungdom 6-15 år

Vil du ha mer info/har du lyst å jobbe med dette?

E-post: roed_sommerleir@sosialisme.no - Tlf.: 22 98 90 50
Spør etter Bjarke eller Jorunn. Osterhausgate 27, 0198 Oslo

ANTIKRIGSHEFTE FRA RV

Temahefte om terror,
imperialisme og RV

Antikrigshefte fra RV (kr. 20). Bestilles fra
RV-kontoret: 22 98 90 50, rv@rv.no

Bidrag fra:

Maryam Azimi
Aslak Sira Myhre
Hege Bae Nyholt
Peter M. Johansen
Berit Mortensen
Jan O Jacobsen
Margaret Sanner
Athar Ali
Kari Celius
Bjarke Friborg
Kristine Nybø

Innhold:

Stemmene fra Kabul
Etter terroren i USA
Kvinnene og krigen
Taliban og bin Laden
Palestina
Venstresiden og terrorismen
Amerikanske liv og andres liv
Pakistan
Norge og Nato
Klassekamp
Globalisering

MEDLEMSAVIS FOR RAUD VALALLIANSE

BLADSTYRAR Bjarke Friborg
BLADSTYRE Finn Olav Rolljordet, Else Merete Thyness,
Kristine Nybø, Pål Hellesnes, Ingrid Baltzersen,
Lars Akerhaug
BLADBUNAD Einar Børresen
TRYKK Avistrykk Norge

ADRESSE Osterhausgate 27, 0183 Oslo
TELEFON 22 98 90 54
TELEFAKS 22 98 90 55
E-POST oppror@rv.no

RV-KONTO 7878.05.75424 (Opprør og medlemsinnbetaling)

Marte Mjøs Persen er kvinnepolitisk nestleder i RV.

Hold motet oppe søstre...

Forandringer er på gang i RV. I alle fall om de gode intensjonene som er vedtatt på landsmøtet i fjor, og i landsstyret (LS) etterpå blir satt ut i livet. Da kommer vi ikke bare til å få en kvinneledert ledelse, men mengder av studiehefter, en feministisk studiesirkel, et 8.mars-magasin, kvinnevalg, kvinnekonferanse osv osv. Målsetningene er klare. RV skal bli best på feminisme, og et parti av og for kvinner. Et sted kvinner kan trives med å jobbe politisk. Vi skal legge opp til kollektiv jobbing, og vinke farvel til den ensomme cowboys kamp mot makta. Vi skal i stedet kjempe mange sammen. Søstre, kamerater: Vi er mange, vi er sterke...

TORS DAG ER KVINNEDAG

Landsstyret satte ned et kvinnevalg på sitt møte første helgen i februar. Der sitter det representanter fra Oslo, Telemark, Hordaland, Sør-Trøndelag, Nord-Norge og en innvandrere-representant. Til å lede arbeidet i kvinneutvalget valgte LS kvinnepolitisk leder Elise Malde i Oslo, og kvinnepolitisk nestleder Marte Mjøs Persen i Bergen. Både Elise og Marte har fått en 20% stilling og skal sammen med kvinneutvalget jobbe opp den kvinnepolitiske satsingen i RV. Elise sitter i Osterhausgate i Oslo (tlf. 22 98 90 50), Marte i Vestre Torggate i Bergen (tlf. 55 31 64 21) og fra 1. mars vil begge være på plass hver torsdag. Torsdag er blitt kvinnedag i RV!

LOKAL FORANKRING

For at kvinnesatsingen i RV skal lykkes er vi avhengig av en lokal forankring. Det er viktig at det kommer på plass lokale kvinnevalg som kan fungere i samspill med det nasjonale kvinneutvalget. En av målsetningene er at representantene i det nasjonale kvinneutvalget skal fungere innenfor disse lokale kvinneutvalgene. At kvinnepolitikken og organiseringen blir styrket også i lag der det ikke er kvinnevalg er også et langsiktig mål.

KVINNEPOLITISK OFFENSIV

En av Elises viktigste arbeidsoppgaver er å synliggjøre RVs kvinnepolitikk både eksternt og internt. Plassert sentralt i Osterhausgate og i arbeidsutvalget har hun den "vaktbikkje"-plassen innad i organisasjonen, som mange folkevalgte vil gjenkjenne seg i, i forhold til sine kommuner. Et hvert vedtak og utspill i organisasjonen skal vurderes ut fra et kvinneperspektiv, det være seg kraftpolitikk, forsvarpolitikk eller tariffutspill. Elise skal også arbeide med en oversikt over hvilke ressurser kvinnene i RV sitter på i forhold til ulike saksfelt.

FOLKEVALGT OFFENSIV

Marte har fått som hovedoppgave å følge opp de kvinnelige folkevalgte i RV. Hun skal jobbe fram oversikter og komme med forslag til hvordan vi skal lette jobben for de folkevalgte. Hun blir slik sentral både i forhold til den listestillingsprosessen som er satt i gang, og i forhold til kvinne- og folkevalgskonferansene som kommer. Med utgangspunkt på RV kontoret i Bergen, og som en del av arrangementskomiteen av høstens kvinnekonferanse blir hovedoppgaven fremover å sy sammen et opplegg med verksteder til konferansen, myntet særlig på de folkevalgte.

...SLIPP OSS FRAM, DET ER VÅR!

Et krafttak må tas på det kvinnepolitiske området. Dette er i ferd med å bli en sannhet innenfor RV. Men for at handling skal følge ord er det både organisatoriske grep og utmeisling av ny politikk som må komme. Sannheten er at for at vi skal kunne få en kvinneledert ledelse i RV så må noen av mennene ut. Rett og slett ut av ledelsen. Vi må tørre å ta sjansen på å bytte ut rutinerte mannlige ringrever, med unge litt mer urutinerte ugler!

Marte Mjøs Persen,
kvinnepolitisk nestleder i RV

8. MARS-MAGASIN

I tråd med et landsstyrevedtak jobber Hordaland RV i disse dager med et 8. mars-magasin som skal distribueres i hele landet. Der blir ulike deler av RVs kvinnepolitikk presentert og diskutert. Det er mellom 12 og 20 unge jenter som jobber i en redaksjonsgruppe med dette bladet, og på fylkesårsmøtet i Hordaland RV håper vi å få valgt et kvinnevalg.

I etterkant av 8. mars håper fylkesstyret å få arrangert et kvinnepolitisk møte i alle lokalene i fylket og generelt få styrket både det kvinnepolitiske og organisatoriske arbeidet i Hordaland RV. Hordaland RV arbeider også med å sette nyskrivingen av arbeidsprogrammet på dagsorden og skal bl.a. arrangere en vårkonferanse om dette temaet siste helgen i mai. Det er spesielt områder som det er jobbet mye med før, som energi, industri og miljø, samt velferdsstat/kommuneøkonomi vi ønsker å utvikle videre.

Hordaland RV følger ellers spent med på utviklingen knyttet til bygging av gasskraftverk, og skal tett følge mobiliseringen som nå er i gang innenfor Fellesaksjonen mot gasskraftverk.

Stine Akre

RV-AKTIVIST

OGSÅ PÅ 8. MARS!

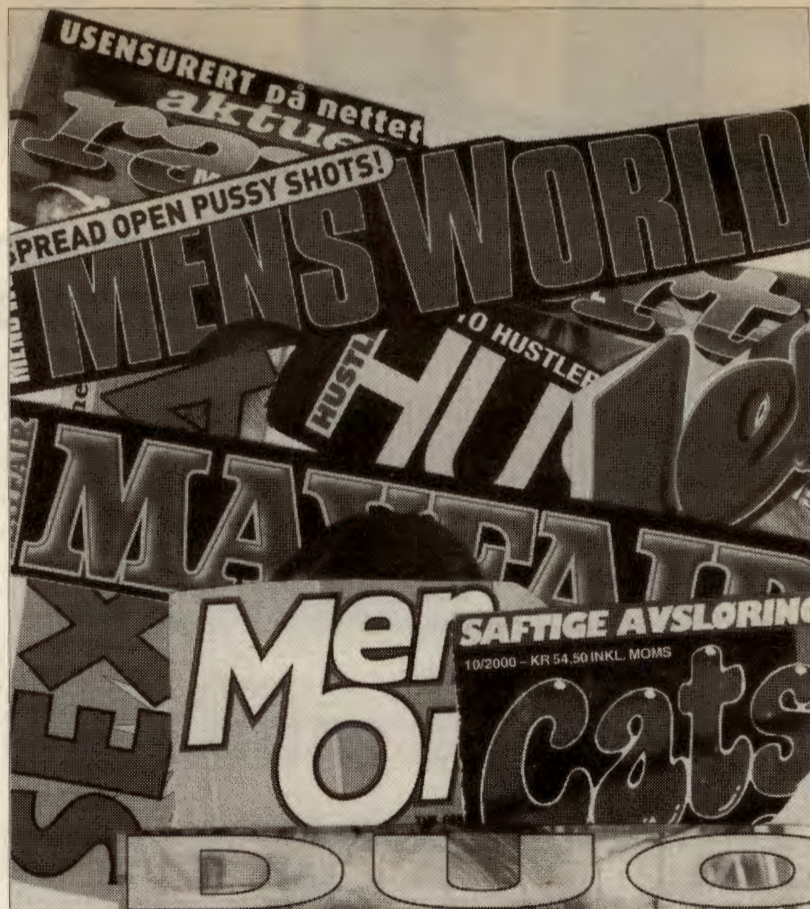
Hordaland RV har laget et 8. mars magasin som kommer ut til den internasjonale kvinnedagen som spesialnummer av Opprør. Magasinet blir selvsagt sendt ut til alle medlemmer, men i tillegg er tanken at magasinet skal deles ut til folk på gaten på 8. mars. Så gjør en innsats som RV-aktivist på 8. mars.

Gjør dette; bestill x antall magasiner fra Hordaland RV (tlf. 55 31 64 21). Ta med deg en venn eller flere; del ut bladet til unge og gamle på kvinnedagen. Magasinet har en internasjonal profil, med aktuelle intervjuer, reportasjer og artikler fra blant annet Afghanistan, Palestina, Kurdistan og Norge. Magasinet egner seg til å starte diskusjoner, som folkeopplysning og til å profilere RV! Så hvor du enn er på 8. mars, ha med magasinet og vær RV-aktivist, også på 8. mars!

P O R N O

Kvinneforakt og løgn

En undersøkelse av blader kjøpt hos Narvesen

Bestill rapporten fra
Kvinnefronten

Holsts gate 1, 0473 Oslo
kvinnefronten@online.no
eller les den på
www.kvinnefronten.no

Til kamerat Juan Carlos Orietas minne

Kamerat Juan Carlos Orieta ble født i Buenos Aires, Argentina i 1947 og døde i Oslo den 28.01.02. Han studerte sosiologi i sin ungdom og i studietiden ble han medlem av peronist-ungdommen, Juventud Peronista. Senere var han aktiv i Montoneros, den revolusjonære fløyen av peronistpartiet, som kjempet mot militærdiktaturet. Juan Carlos og han kone ble arrestert og torturert i Argentina, og når de slapp løs og reiste til Paraguay, fedrelandet til hans livsledsager Antonia, ble de igjen innhentet av diktaturet og på nytt arrestert.

Juan Carlos og familien kom til Norge i 1982. Både han og hans kjære Antonia tok på nytt sin embetseksamen i sosiologi ved Universitetet i Oslo i 1987. Fra begynnelsen var de aktive i solidaritetsarbeidet for Latin Amerika. Juan Carlos ble medlem av Rød Valgallianse og var vara til RV i bystyret fra 1995-99. Den aktiviteten han prioriterte mest var kampen mot rasismen. I RV var han med og utarbeidet RVs antirasistiske manifest.

Han var leder i Rød Valgallianses innvandrerrutvalg fra 1995-99. Han deltok også i RVs ideologiske diskusjoner.

Han har vært medlem av styret i Sagene Torshov fagforening nå Norsk Kommune- forbund, avd. Sagene Torshov, tillitsvalgt i Romsås fagforening (NKF), medlem av representantskapet i NKF-Oslo, arbeidstakerrepresentant i Arbeidsmiljøutvalget og Medbestemmelsesutvalget i Bydel Sagene-Torshov. Han var opptatt av å bedre situasjonen for ansatte med minoritetsbakgrunn og å øke andelen av disse i kommunen. Etter hans initiativ ble behovene kartlagt i egen bydel: språk-opplæring i arbeidstiden, innmeldte behov for fagopplæring, bedre utnyttelse av eksisterende kompetanse og skoloring/bevisstgjøring av ledere og tillitsvalgte som deltar i ansettelsesprosessen. Erfaringene ble formidlet videre til kommunen sentralt, NKF-Oslo og til NKF-sentralt der han deltok i en arbeidsgruppe. Juan Carlos skal ha mye av æren for at det i NKFs Handlingsprogram for 1998-2002

ble vedtatt at en vil arbeide for å øke andelen ansatte med flyktninge-/innvandrerbakgrunn i kommuner og fylkeskommuner. Han arbeidet også med et prosjekt som kommuneforbundet hadde med aktivistiske fagforeninger i Argentina og der det ble bevilget ressurser til kompetanseutvikling for fagforeningsaktivister i kommuneforbundet i Jujuy.

Juan Carlos var en revolusjonær, en som aldri gav seg. Han overvant torturen i Latin-Amerika, han fortsatte å være revolusjonær i Norge og arbeidet til det siste. Han drev valgkamp hjemmefra i august og september 2001, alle bidrag er viktige sa han. Han var også en revolusjonær intellektuell, noe av det siste han skrev var en artikkel om den argentinske gjelda, sammen med sin sønn Juan Pablo i 3. verden-magasinet X. At han var en ekte revolusjonær ga seg også uttrykk i at han var genuint opptatt av likeverd mellom kjønnene, og støttet kvinnes kamp.

Juan Carlos var en person med godt humør som hadde noe godt å si til de fleste.

Han var en overbevist revolusjonær helt til slutten, en av de siste gangene jeg traff han i dødsleiet, ba han via sin sønn hans kone, barn, en fagforeningskamerat og meg syng Internasjonale og den uruguayanske sangen A desalabrará (Riv ned gjerdene). Da vi skiltes den dagen, sa han: "Slik som Che sa: Sammen vil vi stå inntil seiren".

Juan Carlos etterlater seg Antonia og to barn, Juan Pablo og Maria samt en 86 år gammel mor som bor i Buenos Aires.

Kamerat Juan Carlos, RV er stolt og glad over å ha hatt deg i våre rekker. Du kommer til å bli savnet! Personlig har jeg lært mye av deg og du var en person jeg satte umåtelig stor pris på.

Hasta la victoria siempre compañero Juan Carlos!

Olaf Svorstøl Sierraalta,
leder i Oslo Rød Valgallianse

Arbeidsprogrammet:

NYSKRIVING STARTER NÅ

Av Kari Cellius

På Landsstyremøtet 1.-3. februar ble følgende vedtak gjort om nyskriving av arbeidsprogrammet:

Programmets form:

1. Vi ønsker oss et program der kapitlene er kortere med mer konkret og formulert politikk.
2. Det vil sannsynligvis være nødvendig med flere kapitler enn dagens program, som har svært omfattende kapitler.
3. Det er (ønskelig) nødvendig med flere sjølstendige programmer med analyser og handlingsparoler på utvalgte områder som anti-rasisme, distriktpolitikk, kommuneøkonomi, lokaldemokrati og storbypolitikk.

Framdriftsplan for videre arbeid:

1. Arbeidsprogramgruppa lager forslag til disposisjon og setter ut skriveoppdrag (våren 2002). Der det er mulig henvender vi oss til fagorganisasjoner og interesseorganisasjoner om innspill til vårt arbeidsprogram.
2. Utkast til nytt program foreligger innen sommerleiren.

3. Behandling av forslag til nytt program i LS: høsten 2002.
4. LM 2003: endelig behandling.

På møtet gikk diskusjonen rundt hva slags arbeidsprogram RV skal ha: om det skal være mest til intern eller eksternt bruk. Et mindretall av LS-medlemmene ønsket et program "som skal være et bruksredskap for arbeid i parlamentariske organer, organisasjoner og aksjoner", og virke som støtte og veiledning for RVere mht saker man må jobbe med, men ikke er spesielt skolert på. Flertallet ønsket et program som også kan brukes eksternt mot dem som er interessert i hva RV står for på ulike saksområder.

Dermed skulle mandatet være gitt, og arbeidet med å disponere og sette ut skriveoppdrag kan begynne.

Hefte aktuelt i islam-debatten (kr. 20):

Dei andre sitt opprør - frigjering eller reaksjonær blindveg?

av Bjørn Olav Utvik, AKPs internasjonale utvalg 1994, NORAD-prosjekt

Bestilles hos AKP: 22 98 90 68/71

KAMP MOT ÆRESDRAP OG ALL KVINNEUNDERTRYKKING

Vedtatt av RVs landsstyre 3. februar 2002

Drapet på Fadime, ei kurdisk jente hvis forbrytelse var at hun ville styre sitt eget liv, har satt i gang en stor og viktig debatt i Norge. Mange spørsmål aktualiseres når noe så forferdelig skjer, og det skjer i et innvandremiljø. RVs landsstyre deltok i demonstrasjonen mot vold og æresdrap i Oslo den 2. februar, og støtter de lokale initiativene bl.a. i Stavanger.

For RV er det viktig å understreke at æresdrap, enten de skjer i Sverige, Norge, Kurdi-stan eller hvor som helst i verden, ikke dreier seg om et integreringsproblem eller de gamle mot de unge. Bakgrunnen for farens drap på Fadime, og bakgrunnen for all slik tenking er patriarkatet. Det vil si et gjennomgripende sosialt og økonomisk system som baserer seg på mannens kontroll og eiendom over kvinnen. Det er når

kvinnen blir sett på som mannens eiendom at kvinnens frie valg kan påføre mannen "skam". Det er ikke tilfeldig at det var ei jente som ble drept. Det er langt lettere for unge gutter med innvandrerbakgrunn å knytte seg til norske kvinner, og styre sine egne liv. Kampen mot æresdrap og kampen mot vold og undertrykking av kvinner handler først og fremst om dette, om kvinnekamp og kvinnefrigjøring.

I den siste tida har det som skjedde med Fadime blitt diskutert som det utenlandske opp mot det norske. Det er ikke riktig at vold mot kvinner er et "utenlandsk" fenomen, mens det "norske" er fritt og likestillt. Kvinnebevegelsen i Norge har i over hundre år kjempet fram rettigheter for kvinner i Norge, rettigheter som det er svært viktig å gjøre gjeldende også for jentene som kommer fra sterkt patriarkalske innvandremiljøer. Men disse rettighetene – stemmerett, ytringsfrihet, fri abort, retten til sjøl å velge samlivsform – er ikke et uttrykk for det norske. Tvert imot har Norge dessverre en lang og levende tradisjon for vold mot kvinner. Sjalusdrap er vanlig i Norge, og det er nesten uten unntak menn som dreper sin nåværende eller forhenværende kone eller samboer. Dette er et resultat av mange av de samme mekanismene som ligger bak æresdrapene.

Tusenvis av norske kvinner lever fortsatt i frykt for menns vold og voldtekt. Ettervirkningene er en del av alt for mange kvinners liv. Sjøl om denne kjønnsvolden ikke er sosialt akseptert, straffes det på langt nær like hardt som menns vold mot menn. Politiets manglende prioritering av slike saker viser at det norske samfunnet i alt for stor grad aksepterer at kvinner blir forfulgt og trakassert. Tvert

imot er det fortsatt unntaksvis at menn blir dømt for voldtekt i det norske rettssystemet.

Vold mot kvinner, og kvinners mindre verd enn menn er fortsatt et universelt fenomen. Vi finner konebrenning i det hinduistiske India, drap på jentebarn i det mangfoldige Kina, steining i Saudi Arabia og som nevnt vold mot kvinner i Norge. Det er viktig at kvinnebevegelsen i Norge, med

sin erfaring med å jobbe for norske kvinners retter, jobber sammen med de unge jentene som bryter med mannsdominerte miljøer i innvandrergrupper, og jobber sammen framover. Sjøl om opplevelsen er ulik etter kultur og religion, er det likhets-trekkene mellom den kampen de unge innvandrerjentene fører i dag, og den kampen kvinnebevegelsen i Norge har ført og fører bl.a. mot

kristen puritanisme og undertrykking, som er mest slående.

Kvinneundertrykkinga er absolutt ikke begrensa til religiøse miljøer og religiøse ledere. Opp gjennom historia har vi sett mange eksempler på at religionene har blitt brukt til å undertrykke nettopp kvinnene spesielt. Kvinnebevegelsen og venstresida i Norge har opp gjennom tida vært knallhard i sin kamp mot bruken av kristendom til å holde kvinnene nede. Religionen har blitt brukt av personer som Kåre Kristiansen, Børre Knudsen og Gunnar Prestegård til å binde kvinner til kjøkkenbenken og kvinners seksualitet til bibelens og ektemannens bud. Eva Lundgren har i flere tiår avslørt hvordan guds-huset har vært skjul for en rå utnyttning og undertrykking av kvinner i menigheten. Disse erfaringene må venstresida ta med seg i bekjempelsen av islams mørkemenn. Imamer og familieoverhoder som bruker Koranen til å undertrykke "sine" kvinner, koner, søstre og døtre, må bekjempes samtidig som vi slåss mot de "nykristne" sektens tilsvarende politikk.

Kvinnene som tør å stå fram og bryte ut av et mannsskapt kvinnefengsel, fortjener beskyttelse og støtte. De fortjener at flest mulig går på barrikadene

for å slåss mot sakens kjerne: Kvinneundertrykking, patriarkat og mannens eiendomsrett til kvinnen. RV vil slåss sammen med dem for et samfunn som er fritt for alle, uavhengig av kjønn, seksuell legning og hudfarge.

I den siste tida har det som skjedde med Fadime

blitt diskutert som det utenlandske opp mot det norske. Det er ikke riktig at vold mot kvinner er et "utenlandsk" fenomen, mens det "norske" er fritt og likestillt.

Sjøl om opplevelsen er ulik etter kultur og religion, er det likhets-trekkene mellom den kampen de unge innvandrerjentene fører i dag, og den kampen kvinnebevegelsen i Norge har ført og fører bl.a. mot kristen puritanisme og undertrykking, som er mest slående.

KVINNEKAMP PÅ KURDISK

Bahar Munzir (29) er kurder fra Nord-Irak og er leder av Støttekampanjen for kvinners rettigheter i Irak. I etterkant av æresdrapet på svensk-kurdiske Fadime har hun engasjert seg i debatten om venstresiden og innvandrerkvinnens levevilkår i Norge, og skal bl.a. holde appell på 8. mars-arrangementet i Oslo.

AV BJARKE FRIBORG

– Det er to ting som er viktige nå. For det første må innvandrerkvinner i Norge organisere seg bedre og kjempe for sine rettigheter. For det andre må vi jobbe for å endre på forholdene i de land som folk flykter fra. Kurde gjør som andre utlendinger og henter sine forbilder fra hjemlandet. Når lovene i Nord-Irak gir mildere straff for æresdrap enn for andre drap betyr det aksept av den typen overgrep. Derfor må vi endre på lovene og den måten folk lever på.

Bahar har selv drevet mye med kvinnekamp i Kurdistan, og fra 1991-1993 var hun med å starte opp den Uavhengige Kvinneorganisasjonen i Irak (IWO, Independent Women Organisation). I flere år reiste hun rundt og arrangerte møter, aksjoner og demonstrasjoner for å få flere kvinner til å organisere seg. Hun delte ut løpesedler ved kvinnearbeidsplasser, oppsøkte flyktningeleire og kvinner som var blitt mishandlet. I dag er IWO den største og mest kjente kvinneorganisasjonen i Nord-Irak, men har også blitt møtt med økende trakassering. Bahar var selv nødt til å flykte i 1998, og i 2000 ble IWO sitt krisesenter stengt av regjeringspartiet PUK. Stadig flere flykter dessuten fra islamistene, som har blitt sterkere og mer aggressive. En typisk aksjonsform er å kaste syre på kvinner som ikke er tildekket eller å skjære av nesen på dem. Andre ganger henretter de folk, ikke minst de som organiserer seg.

MISFORSTÅTT ANTIRASISME

– Da jeg kom til Norge tok jeg kontakt med alle kvinneorganisasjoner jeg fant adressen på. Men ingen ga noe skikkelig svar. Det virket som om norske kvinneaktivister hadde vanskelig for å forstå våres problemer. Og de som jeg snakket med var bare opptatt av å forsvare islam og redde for å bli kalt rasister. Men jeg har vært mot islam og mot rasisme hele mitt liv, du kan være mot begge deler! Du betyr ikke du er rasist hvis du snakker om kvinneundertrykking blant innvandrere og flyktninger. Mange nordmenn står for en misforstått antirasisme, også mange av de som kaller seg feminister.

Men muslimene blir vel diskriminert i Norge i dag?

– Jeg mener den norske staten hjelper de islamske bevegelsene. Det er 30 muslimske organisasjoner som får støtte av den norske stat, i alt 10,5 millioner kroner årlig. Men vi som kjemper for kvinnefrigjøring får ingen

eller liten støtte. Staten støtter også at innvandrene kan opprettholde sin egen kultur, men på en måte som motvirker blanding og integrasjon.

Mange synes det virker som dere gir islam all skylden?

– Selvfølgelig er det også mye mer enn islam som er problemet, som kapitalisme og imperialisme. Men det er islamske lover og regler som sier at kvinnen er mindre verdt enn mannen når hun skal arve eller vitne. Islam sier også at sex før ekteskapet skal straffes med 100 piskeslag og at utroskap skal straffes med steining. Vi må kjempe mot alt dette. Religion må ut av skolen og det må bli et klart skille mellom stat og religion. Men islam aksepterer ikke et slikt skille, konstaterer Bahar.

IWOs KRAV

IWO sine krav i Norge:

- Tvangsekteskap er en kriminell handling. De som driver med det må straffes.
- Ungdommer over 18 år har rett til selv å bestemme hvem de vil leve sammen med.
- Stortinget må opprette en komite som skal vurdere konkrete saker som gjelder tvangsekteskap.
- Ingen statsstøtte til religiøse organisasjoner.
- Økt støtte til organisasjoner som forsvaret kvinners rettigheter.
- Økt støtte til krisesentre og fri rettshjelp til kvinner.
- Skille religion fra stat og skole.
- Forbud mot å bære slør på skolen for ungdommer under 16 år.
- Asyl til kvinner som flykter fra kvinneundertrykking.
- Kvinner må få selvstendig rett til asyl uavhengig av mannen.
- Støtte kvinneprosjekter og kvinneorganisasjoner i andre land.

KLASSEKAMP, IKKE KJØNNSKAMP

Tonje Larsen er 22 år og har det siste året vært med i klubbstyret på PakkeTrans i Oslo, og er tidligere tillitsvalgt på Hakon. I mellomtiden er hun begynt på grunnfag i pedagogikk, og har deltatt i ulike RV-aktiviteter et års tid. Men hun føler seg fortsatt ikke helt hjemme i partiet, bl.a. ut fra synet på kvinnekamp. Ikke minst mener hun at RV fremstår med for mange 'etablerte sannheter', som det føles vanskelig å utfordre.

AV BJARKE FRIBORG

– Jeg kjenner meg ikke helt igjen i den feministebatten som føres her i Norge. Når jeg snakker med folk som ikke har tilknytning til RV oppfatter de meg som feminist, fordi jeg er opptatt av kvinnefrigjøring. Men jeg mener at feminismen i dag fremstår på feil måte, som når kvinnekamp fremstilles som en hovedsak på linje med klassekamp. For meg er kvinneundertrykking et av mange viktige problemer under kapitalismen, det er kapitalismen som er hovedproblemet.

Ser du ingen forskjell på sosialistisk feminisme og andre typer feminisme?

– Jo, i den grad den står i motsetning til borgerlig feminisme, dvs. at den ikke bare vil oppnå likestilling, men frigjøring. Men jeg er mot patriarkat-teorien, som sier at menn har interesse i å undertrykke kvinner. Jeg mener at å definere menn som fiender betyr at vi har tapt på forhånd. Vi har interesse i et samfunn hvor alle mennesker har samme rettigheter og kan ta egne valg. Sosialismen er like mye mitt prosjekt, som det er prosjektet til noen mann.

ET PARTI FOR KVINNER OG MENN

– For meg blir det feil å si at "nå skal RV bli et kvinneparti". Vi skal ha alle mulige med i RV, både kvinner, innvandrere, hvite menn, handikappede, studenter og arbeidere og så videre. Jeg mener det finnes en del sutring over at få av mennene er engasjert i dagens kvinnekamp. På den ene siden er det naturlig at de som føler det mest på kroppen er de som reagerer kraftigst. På den andre siden sier det kanskje noe om hvordan kvinnearbeidet har blitt ført frem til nå. For unge jenter tror jeg skjønnhetstyranniet er en viktig sak. Det er så mange jenter som går rundt

med dårlig selvtillit, fordi de møter et enormt press fra alle kanter. Guttene blir også utsatt for dette. Stadig flere gutter får spiseforstyrrelser, det kommer egne hudpleieserier for menn osv. Det er nok noe nytt at også mennene blir gjort til objekter, kapitalismen forvandler alt til en vare. Også her må vi slåss mot kapitalismen, ikke mot hverandre.

PORNO

– Kampen mot porno er blitt gjort til en hovedsak for kvinnebevegelsen i Norge, men porno er først og fremst en avspeiling av samfunnet. På verdensbasis blir veldig mange kvinner tvunget inn i pornoindustrien fordi de ikke har noe økonomisk alternativ. Slike ting går rett til kjernen av forholdet mellom kapitalisme og kvinneundertrykking. Jeg mener vi må kjempe mot strukturene som ligger bak, frem for de bildene som er resultatet. For å si det sånn, hvor langt kommer man egentlig ved å sette tegneserier foran pornoblader? Samtidig er det vanskelig å dra en klar grense mellom porno og erotikk. Jeg er selvfølgelig veldig mot å stemple kvinner som frigide fordi de er kritiske til porno. Det er en herskerteknikk som blir brukt mot oss. Men samtidig er det av og til for lett å stemple pornomotstandere på denne måten, når man ikke klarer å formidle at erotikk er bra og at det også skal være et rom for erotikk.

Er du uenig i at "porno er teori, voldtekt er praksis"?

– Det mener jeg er alt for enkelt. Jeg er også uenig i at "alle menn er potensielle voldtektsforbrytere". Det er like meningsløst som "alle kvinner er potensielle giftmordere". Alle mennesker har mulighet for å gjøre godt og ondt. Slike slagord sier ingenting om de strukturene og maktforholdene som fremmer voldtekt.

PROSTITUSJON

– En annen viktig sak for den etablerte

Tonje Larsen på Rød Sommerleir 2001, Strand Leirsted ved Sandefjord.

norske kvinnebevegelsen er kampen mot prostitusjon, og kravet om kriminalisering av horekunder. Jeg mener det blir feil når kampen settes på et moralsk og individuelt nivå, der det ikke hører hjemme. De som blir prostituerte er ofte avhengige av dop, eller det er utlendinger som ikke får oppholdstillatelse. Den viktigste kampen er at de må få bedre muligheter, hvis de kan velge annerledes trenger de ikke å selge kroppen sin.

Hva med fagorganisering av prostituerte?

– Jeg oppfatter ikke prostitusjon som et yrke, men jeg kan heller ikke opptre som en dommer hvis det er noe de selv ønsker. Vi kan ikke gå mot dem hvis de organiserer seg for å få bedre forhold, som å være innendørs frem for på gata. Men jeg synes ikke det er noe viktig arbeidsområde for feminister og sosialister.

SÆREGEN KVINNEORGANISERING

I dag har vi både Ottar og Kvinnefronten, og det har vært snakk om å starte opp en ny Jenteallianse. Hva mener du trengs av kvin-

nepolitisk organisering i dag?

– Jeg tror ikke vi trenger en spesiell organisasjon for kvinnepolitikk, slik situasjonen er i Norge i dag. Det som er viktig er å ta med fokuset inn på andre felt der vi jobber. Min erfaring fra mannsdominerte fagforeninger, politisk jobbing og den slags er ikke at guttene vil holde jentene ute, tvertimot vil de gjerne støtte de kvinnene som gjør noe. Problemet er at kvinnene ikke tør, f.eks. fordi de har mange andre forpliktelser. Så lenge kvinnene har hovedansvaret for husholdningsarbeidet blir det vanskelig å få flere til å ta tillitsverv i organisasjoner osv. Vi må selvfølgelig være oppmerksomme på at kvinner ikke skal bli oversett eller holdt nede innad i partiene. Det må være et organisasjonsklima der alle kan slippe til. Men det må gjøres uten at menn blir sett på som "slemme". Generelt mener jeg kampen må føres på klassespørsmål som 6-timersdag, svangerskapspermisjon osv. Jeg tror det kan være vanskelig å føre store kamper på hva folk skal tenke, hvor mye de skal snakke i forsamlinger og den slags.

WTO-nettverksmøter i Oslo:

WTO-TOGET TILBAKE PÅ SKINNER

MEN FARTEN ER LAVERE

Etter sammenbruddet i Seattle har mange fattige land sagt nei til en ny handelsrunde. I stedet har de ønsket justeringer i dagens avtale. Etter WTO-møtet i Qatar er det igjen åpnet for en ny, bred forhandlingsrunde.

AV ELSE MERETE THYNESS

Men de rike landene fikk ikke viljen sin på alle punkter. Nye områder som «investeringer» skal foreløpig ikke tas med i forhandlingene.

«NO ARMS TWISTING»

To ganger har ForUMs arbeidsgruppe for WTO og Nettverk mot markedskraft invitert til nettverksmøter for organisasjoner som har satt WTO på dagsordenen. Begge møtene fokuserte på WTO-møtet i Qatar og hvordan vi skal drive fram arbeidet mot markedsliberalisme og privatisering. I slutten av november fortalte Aksel Nærstad, Helene Bank og Reidun Heiene fra ministermøtet innpass i Qatar. De viste også video klipp, hovedsaklig fra markeringene til de få frivillige organisasjoner, som hadde fått innpass.

Gjennom demonstrasjoner og markeringer satte aktivistene søkelyset på de mange urettferdighetene og skjevhetene i WTO. Blant annet pekte de på at liberaliseringen av handelen foreløpig ikke har bidratt til å bekjempe fattigdommen i utviklingsland og at fattige bønder i utviklingsland blir utkonkurrert av subsidierte varer fra rike land. Det enorme presset som utviklingslandene var utsatt for

under konferansen ga opphavet til paroler som: «No arms twisting, we want democracy.»

RISER BAK SPEILET

Nettverksmøtet den 17. januar startet med at Asbjørn Wahl fortalte fra «Our World is Not for Sale» sitt strategiseminar i Brussel 7.-9. desember. «Our world is Not for Sale» er et globalt nettverk som er bygget opp etter Seattle. Formålet med samlingen i Brussel var å diskutere veien videre etter Qatar. Dette møtet konkluderte med at: Det er uakseptabelt for en såkalt demokratisk organisasjon å manipulere medlemmene sine og la de rike landene bruke sin økonomiske overmakt for å få gjennom krav. Eksempelvis stilte Canada side om side med bistandsorganisasjonene sine under forhandlingene. Dermed kunne de true med å trekke tilbake u-landsstøtte hvis de ikke fikk det som de ville. Dette satte et enormt press på de fattige landenes regjeringer.

INFORMASJON OG AKSJON

Nettverksmøtene er en møteplass hvor organisasjoner som Nei til EU, RV, SV, Senterpartiet, Natur og Ungdom, Bonde- og småbrukerlaget, Nettverk mot markedskraft,

Fra en av de mange markeringene til frivillige organisasjoner under WTO-møtet i Doha, Qatar. Denne aksjonen satte søkelyset på hvordan selskaper i Nord tar patent på planter i utviklingsland, og hvordan fattige bønder gjøres avhengig av storselskapene.

Attac, og For Velferdsstaten kan samordne informasjon og aksjon. Felles for alle er behovet for skoloring. En målsetting er derfor å etablere en norsk hjemmeside. En viktig sak å jobbe med er GATS; tjenesteavtalen i WTO. GATS omfatter blant annet utdanning, helse, samferdsel, turisme, post, telekommunikasjon, kultur, bygg og anlegg, bank og forsikring, forskning og informasjonsteknologi.

Det er også sterkt press på liberalisering av vannforsyning og energi. Dermed trues Europas velferdsordninger samtidig som fattige land kan få problemer med offentlig dekning av basale behov.

Begge møtene konkluderte med at Attac er Norges viktigste samlingspunkt for «anti-globaliseringsarbeid» akkurat nå.

ATTAC SOM ARENA

– Det er stor interesse for Attac. Medlemmene strømmer til. Media synes det er morsomt å skrive om oss og det er lett å skape debatt.

AV ELSE MERETE THYNESS

Inger Oldervik er medlem i Trøndelag RV og sitter i Attac-Norges landsstyre. Hun påpeker at Attac har skapt en arena hvor folk kan jobbe for de samme målene uten nødvendigvis å dele en ideologisk plattform.

– Gjeldslette for de fattigste landene og Tobinskatten er konkrete målsettinger som virker samlende for mange forskjellige mennesker.

Som hun ser det har RVere og Attac gjensidig glede av hverandre.

– Attac trenger folk med engasjement og organisatorisk erfaring. RVere på sin side har godt av å ta et skritt ut av venstreaktivistrollen og samarbeide med folk av annen politisk bakgrunn.

FØRSTE LANDSMØTE

Attac-Norge ble grunnlagt i mai i fjor. I forbindelse med stiftelsesmøtet oppsto det en del gnisninger mellom forskjellige parter, men disse synes å være hvasket ut nå.

– Vi har ikke lenger de store interne konfliktene og favner representanter fra ulike organisasjoner som fagforeningene, venstresiden og bondebevegelsen – i tillegg til alle enkeltmedlemmene.

16. og 17. mars arrangerer Attac-Norges sitt første landsmøte.

Har Attac nådd målsettingene for det første året?

– Vi er omtrent der vi regnet med å være. Vi kunne frontet flere saker, men det har vært mye organisatorisk å gripe tak også. Bare det på registrere medlemmene og få oversikt over økonomien er en stor jobb.

Hva tror du Attac vil fokusere på i neste periode?

– På landsmøtet vil det komme forslag om kampanjer på to saker: Tobinskatt og gjeldslette. Dessuten vil vi jobbe aktivt for å få flere

medlemmer og bygge opp lokallag. Det er viktig at Attac forsetter å være en grasrotbevegelse.

BREDT FOLKELIG ENGASJEMENT

Skisserer Attac opp en alternativ framtid, eller er organisasjonen mest opptatt av å tøyne markedskreftene?

– Attac trekker opp noen linjer som vil bidra til sterkere demokratier, som for eksempel økt grad av økonomisk nasjonalt selvstyre. Men samtidig er Attac opptatt av ikke å legge for mange politiske føringer. Hvis Attac skal vekke et bredt folkelig engasjement kan vi ikke skremme folk vekk.

Er Attac en del av en framtid hvor vi samles om enkeltsaker og mister interessen for partipolitikk?

– Jeg håper ikke det. Så lenge folk er opptatt av en mer rettferdig verden vil de vel være interessert i ideologi og partipolitikk også. Men jeg tror terskelen er lavere for at folk engasjerer seg i Attac. Derfra går kanskje veien videre til partier som RV lettere, sier Inger Oldervik.

Hovedfagstudenten Inger Oldervik (23) er medlem i RV og sitter i landsstyret for Attac. – Attac og RV har gjensidig nytte og glede av hverandre, sier hun.

HVA GJØR VENSTRESIDA I PALESTINA?

Med PFLP sin utmarsj fra PLO-ledelsen er det økt grunn til å følge hva som skjer på den palestinske venstresiden.

AV LARS AKERHAUG

Utviklinga i Palestina er i dag svært sammensatt. Den israelske kampanja mot Arafat fører til at palestinerne står mer samlet enn på lenge, samtidig som dette slår motsatt ut i forholdet mellom de politiske gruppene. Folkefronten for Palestinas Frigjøring (PFLP) er en venstreradikal organisasjon som var blant PLOs grunnleggere. Likevel valgte det palestinske selvstyret med PLO i spissen å fengse PFLP sin leder Ahmed Sadaat 15. januar, og på grunn av den fortsatte fengslinga har organisasjonen valgt å trekke seg fra det øverste rådet i PLO fram til Saadat er løslatt.

"Vi ser på arrestasjonen av generalsekretæren og et stort antall helter fra intifadaen og motstandskampen som ekstremt farlig, fordi den kommer som et svar på et grenseløst amerikansk press og israelsk uttyning og fordi det er svært ødeleggende for vårt folks intifada i konfrontasjon med okkupasjonen. Det vil gi Sharon og hans regjering

økt appetitt på å legge mer politisk og militært press på palestinerne for å svekke deres muligheter, med mål om at de en gang skal overgi seg til fienden."

Utmarsjen er viktig, bl.a. fordi PFLP er den neststørste gruppa i PLO. Organisasjonen gikk riktignok mye inn og ut av PLO på 1970-tallet, men har siden den første intifadaen vært konsolidert i PLO og hele veien vært opptatt av å forene alle krefter mot den israelske okkupasjonen, både de sekulære og de islamistiske. Sammenligna med Fatah (Arafats fraksjon, den største i PLO) og Hamas (som er uten for PLO) er det nå flere tegn på at PFLP igjen er i relativ

vekst – særlig blant intellektuelle og studenter i Ramallah, der deler av ledelsen befinner seg, i tillegg til eksil-ledelsen i Damaskus.

DEBATT OM MILITÆRE AKSJONER

PFLP har tradisjonelt hevdet at kampen for et fritt Palestina bare kan vinnes gjennom militær konfrontasjon. Fronten er i dag opptatt av at intifadaen må utvikles på to nivåer, både å øke aktiviteten i de store folkelige bevegelsene – med politisk aktivitet, demonstrasjoner og støttearbeid – og å konfrontere Israel militært. Som et motsvar til Israels likvidasjon av PFLP-lederen Abu Ali Mustafa i august 2001, svarte PFLP med å drepe Rehavam Zeevy, regjeringsmedlem fra et av Israels mest høyreekstremer og rasistiske partier.

mange palestinske intellektuelle har kommet

med skarp kritikk av en del av de militære aksjonene, og lansert ikke-vold og masseprotester som en alternativ kampmetode.

Dette er en debatt som er høyst aktuell, særlig siden mange palestinske intellektuelle har kommet med skarp kritikk av en del av de militære aksjonene, og lansert ikke-vold og masseprotester som en alternativ kampmetode. Eller med ordene til dr. James J. Zogby, stifter og president for det arabisk-amerikanske instituttet

i Washington, D.C.:

"Bombene og drapene har skadet den palestinske saken, og gjort det mulig for Sharon og Netanyahu å forandre det vestlige bildet av dem som brutale bøller til forsvarere av et beieiret folk. Med en slutt på volden kan det palestinske folket begynne en massiv kampanje med hensikt på å forandre den politiske dynamikken til deres fordel. De to områdene hvor situasjonen er verst og som har størst potensiale for endring er opinionen blant folk i USA og Israel."

Men uenigheten er stor, og det følgende motsvaret er langt fra atypisk: *"Ikke-vold som en alternativ motstandsform er dømt til å mis-*

Militariseringen av intifadaen rammer særlig barn og kvinner.

lykkes, uansett hvor teoretisk sett edelt og ideelt det er. Det er raskapen hos fienden som avgjør nivået for motstandskampen. Ikke-vold har store muligheter for å lykkes i deler av verden hvor menneskerettigheter er verdsatt og hvor individer er respektert. Men i landet som er okkupert av Israel, hvor barn blir drept i sine fedres armer, og hvor hjem blir bombet og revet mens beboerne fortsatt er innenfor, og hvor soldater ofte skyter på hvasomhelst

for moroskyld, er reglene annerledes. Det vil da være urettferdig og irrasjonelt å stoppe et barn som kaster stein på en bulldozer som river huset hans. Det ville være vanvittig å stoppe en mann med et gevær som prøver å hindre en rad med tanks i å innta landsbyen hans, og å kreve at han forsøker å bruke ikke-vold for å stoppe bulldozeren eller rekken av tanks." (Ramsy Baroud, redaktør av nettavisen "Palestine Chronicle")

Argentina en revolusjonær situasjon?

For første gang i Argentina har folkeopprør veltet en president. En helt ny situasjon er oppstått, en situasjon som har revolusjonære elementer i seg. Men situasjonen har egne karakteristikk og situasjonen er særegen. Derfor er det viktig å høre på massene.

Denne situasjonen er ikke oppstått av det store intet. De siste 10 årene har det vært en oppblomstring av diverse massebevegelser. Det er derfor ikke, som enkelte aviskommentatorer i Norge tror, en helt spontan kamp, oppstått av det store intet det som skjedde i desember. Mange ser for seg en situasjon der latinske brushoder, uten mål og mening går ut i gatene, og at det er småborgerskapet som slåss. Borgerlige journalister ser selvfølgelig

lettere sine klassefrender.

Det har i lang tid foregått organisering av de arbeidsløse, av aktivister som stenger veier/gater, kvinner i kamp (for å slåss mot at folk mistet sine boliger ved personlige konkurser av vanlige folk, av pensjonister), okkupasjon av fabrikker, av myndighetenes bygninger, en av Menems guvernør ble for eksempel kastet i begynnelsen av 1998, lenge før perioden var slutt, av store massemobiliseringer.

En viktig pådriver har vært den såkalte CCC (Corriente Clasista y Combativa) "den kjempende klassestrømningen", som har organisert arbeidet blant pensjonister, fagorganiserte, arbeidsløse osv. Med sin karisma-

tiske leder Santillan i spissen, har mange sluttet seg til en organisering som folk har oppfatta står i spissen for kampene mot korrupsjon, for ærlighet og for økonomisk rettferdighet. Med utgangspunkt i denne organiseringa har store deler av arbeiderklassen løsrevet seg fra ledelsene i fagbevegelsen som har stått for en klassesamarbeidslinje og delvis forræderi mot de fagorganiserte.

I denne brede organiseringa av folkemassene har en utvikla folkelig enhet og folkeforsamlinger over hele landet. De har nektet å la seg utsette for manipulering fra både reformister og de venstrepartiene som setter sin egen organisasjons behov foran massebevegelsen. Folk ønsker å velge sine egne representanter i bydelene og kvartalene og vedtar politiske program av til dels framskredne art.

I denne situasjonen akkumuleres revolusjonære krefter. Løsningen på denne situasjonen vil ta en del tid: argentinerne har kastet en president, en regjering og ikke Tsarregimet

som i Russland i 1917. Det er tull å snakke om revolusjon, det ligger en lang vei foran og sjølv om perspektivene er lysende er det ikke klart i dag om det blir seier eller nederlag for folk.

Innafor masseorganisasjonene er det etter hvert sterkere ønske om en nasjonal enhetsregjering som bygger på masseorganisinga og de folkelige forsamlingene, og en konstituerende nasjonalforsamling der folket kan bestemme hva slags land Argentina skal være.

De politiske organisasjoner som blir oppfatta å være en del av denne bevegelsen, av de ærlige representantene til folk, de vil få en politisk oppslutning. De som utenfra prøver å styre massebevegelsen, kommer til å miste fotfeste blant folk.

Tida framover vil gi revolusjonære mange erfaringer, som også blir viktige for revolusjonære i Norge.

Olaf Svorstøl Sierraalta

VIL HA MER TAKHØYDE

Gunhild Nyborg (20) er vokst opp i en RV-familie og har vært aktiv i RU i en årrekke. I fjor meldte hun seg ut av RU, men fortsatte med å jobbe for bystyregruppen til Oslo RV. Hun mener at RV og RU ikke klarer å utnytte sitt potensial, bl.a. fordi man er lite villig til samarbeid på tvers av partigrænser. Hun mener også det er svært vanskelig å ta opp uenigheter, og at man lett blir stemplet som en 'avviker'.

AV BJARKE FRIBORG

LUKKET POLITISK SFÆRE

– RU gjør mye bra, men jeg synes takhøyden er veldig lav. Det er liten plass for uenighet, og det blir lagt lokk på store grunnleggende debatter for å unngå en splittelse. Man fikk sosialiseresolusjonen som var fryktelig bra, men det har vært lite nytt etterpå. Jeg føler ikke man oppnår noe, diskusjonene fører alltid til de samme svarene. Man er redd for splittelse og vil ha enhet nesten for enhver pris. Ved å stille spørsmål blir man straks tillagt et sett av meninger. – Jeg opplever både RU og RV som alt for lukket. RU har f.eks. en tendens til å fordømme andre organisasjoner uten virkelig å kjenne til dem, man bare leter etter feil hos de andre og tror man selv er de beste. Heller ikke RV klarer å utnytte sitt potensial, selv om det er store muligheter for venstresiden. RV er alt for lukket, greier ikke helt å følge med utviklingen. Dette er et problem for alle politiske partier. Det er hele den politiske sfæren som er lukket, RV skiller seg ikke så mye fra SV eller Ap på det punktet. Alle partiene har problemer med dette.

– Slike ting har RU diskutert alt for lite. Hvorfor kom RV ikke på stortinget? Media er ikke hovedgrunnen, det handler om måten å legge frem politikken. Jeg opplever at SU og AUF forholder seg mye mer aktivt til sine moder-partier enn RU gjør med sine. RU er som et skilsmissebarn etter en dårlig skilsmisse. Foreldrene krangler om barnets grunnt. Kritikken av moderpartiene har blitt mye sterkere, men det er et veldig betent spørsmål. Man er redd for splittelse pga. dette. Dårlig samarbeid mellom RV og AKP går utover RU. Men å ta diskusjonen i RU betyr lett at man blir stemplet som enten med RV eller med AKP. At RU ikke har tatt disku-

sjonen har nok betydd større avstand over for begge, fordi man ikke ønsker å fremstå som for nær noen av partene.

PÅ TVERS AV PARTIENE

Hva tror du kan gjøres for å se fremover?

– Jeg lurer på om hele partitankegangen er utdatert. Det er veldig få med lojalitet til ett parti. Folk stemmer ut fra en sak, f.eks. sa SV mye lurt om skole i valgkampen. Det politiske Norge må ta dette innover seg, det er færre som er interessert i å svelge hele pakken av meninger. Jeg tror at i stedet for partier bør man bygge opinion for en sak, f.eks. slik vi gjorde det i kampen mot EU. Vi må organisere oss ut fra bestemte saker, ikke på grunnlag av gamle partigrænser. Jeg tror fremtiden ligger i interesseorganisasjoner.

– Da SU kalte seg for revolusjonær var det et sjokk for mange RUere. Men man begynte straks å lete etter feil hos dem, for å »ta dem» likevel. Mange fordømmer SU fordi de er ungdomsorganisasjonen til SV, mer enn å se på SUs politikk. Det er mye selvgodhet, man tror man selv er best på alt. Det hele blir skjevt når man bare fokuserer på partigrænser. Vi må se hvor de reelle og store skillelene går. I kommunevalgkampen i 1999 gikk f.eks. RU, SU og AUF sammen om å dele ut løpesedler mot Frp. Akkurat dette ble kritisert fordi man gjorde det med AUF, det var ikke noen kritikk av det politiske grunnlaget.

– For å bygge en sterk venstreside må man samarbeide på tvers med de man er enige i, avhengig av den bestemte saken. Jeg mener det er mye mer konstruktivt å ikke kritisere SU og AUF, men heller gå mot de delene av organisasjonene som står for det man ikke liker. Jeg mener f.eks. at AUF hører med til venstresiden. Problemet er ikke organisasjonene AUF og SU, men høyresiden i organisasjonene. Man må støtte opp om den progressive delen av AUF og SU, ikke kjempe mot de. Det er det som vil styrke ven-

Gunhild Nyborg (20) er vokst opp i en RV-familie og har vært aktiv i RU i en årrekke. Hun synes takhøyden i RU er lav og at RV fremstår som alt for lukket.

stresida, ikke at vi slår hverandre i hodet med klubber. Jeg tror at høyredreiningen i samfunnet vil føre til en motreaksjon i befolkningen, og at noe tilsvarende vil kunne skje i AUF hvis venstresida der styrkes.

REFORMER OG SOSIALISME

– Forholdet mellom reform og revolusjon er svært viktig, men akkurat dette er vanskelig å ta opp. I Norge i dag finnes det demokratiske åpninger og muligheter som jeg mener vi må nytte oss av. Vi må jobbe både parlamentarisk og utenomparlamentarisk. Jeg føler at alt for mange i RU mener at det å jobbe parlamentarisk er lite radikalt og ikke fører til noen ting. Hvorfor er det så radikalt å spraye H&M-plakater? Det viktigste er jo at folk får det bedre. En mulighet for å bedre folks liv, er gjennom kommunestyre og Storting. Jeg opplever at det å si at parlamentarisk arbeid er positivt og verdifullt nærmest blir sett på

som classesvik. I stedet for å ta en diskusjon på dette, stempler man i stedet folk for reformister ol. og kveler debatten. Å bli kalt classesviker på grunnlag av meningene dine, gjør deg ikke akkurat sugen på å diskutere videre.

Og sosialismen?

– Sosialisme betyr at verden ikke skal styres av markedskreftene, men av folkestyret. Vi må ha et økonomisk demokrati. Et parti som jobber demokratisk har en legitim rett til å styre. Sosialisme betyr innflytelse over sin egen hverdag. Ikke bare gjennom velferdsordninger, men gjennom den tryggheten det er å ha noe å si på sin arbeidsplass osv. Fagforeningene må få makt i bedriftene. Jeg er ikke for at staten skal ta over enhver bedrift. Om det er staten eller private som driver økonomien er likegyldig, det viktigste er hvem som kontrollerer den økonomiske vinningen.

Hvem er venstresida, og hva mener den?

Det har vært noen innspill i Klassekampen og Opprør om organiseringa av venstresida i Norge. AKP ønsker også en slik diskusjon. Landsmøtet før jul vedtok: "Landsmøtet ber sentralstyret ta initiativ til ei diskusjonsrørse om korleis det framtidige kommunistiske partiet bør vere i Norge. Fordi dette i alle fall er ein prosess over mange år, skal arbeidet med å rekruttere til AKP fortsetje og ikkje gjerast avhengig av om dette initiativet lykket." Skal en slik diskusjon bety noe i virkeligheten, og ikke bare bli en utveksling av enkeltes markeringer i ny og ne, tror jeg flere premisser må legges i bann.

Det første er at diskusjonen må handle om politikk. Til nå har fraværet av politikk vært slående. Vi må komme djupere enn å være for/mot "omgruppering" eller for/mot "å utvikle bevegelsen". Vi må spørre: Hva skal en revolusjonær bevegelse mene, hva skal den gjøre og hvordan skal den arbeide? Det vil åpne

perspektivet. En organisatorisk tilnærming vil virke lukkende og motvirke løsning av politiske utfordringer. Ei uenig og mer eller mindre forvirra gruppe som surrer rundt på et torg, blir ikke nødvendigvis mer enige om de slår et tau rundt seg og proklamerer en organisasjon.

Det andre er at vi må finne måter å diskutere på, som gjør at alle/mange blir med og synes det er noen vits, at de blir hørt og har innflytelse. Bare praksis vil vise hvordan. Jeg ville tro at tålmodighet og god tid, lokale grupper som både studerer, diskuterer og driver praktisk politisk arbeid sammen og har en kameratslig og erfaringsbasert diskusjonsstil, er forutsetninger for en konstruktiv prosess.

Det tredje er at "venstresida" kan defineres på flere måter. Består den av dem som i dag er organisert med "sosialisme" eller "kommunisme" som mål og bruker røde flagg som symbol? Ja, vanligvis. Til den virkelige venstresida i Norge, den som i praksis

slåss mot kapitalismen, må vi også regne Nei til EU, antikrigsbevegelsen, Aksjon for velferdsstaten, deler av fagbevegelsen, anti-imperialistiske solidaritetsorganisasjoner, den antirasistiske bevegelsen, den radikale kvinnebevegelsen, den radikale miljøbevegelsen, mange av dem som slutter seg til ATTAC og mange lokale aksjonskomiteer. Slett ikke alle tilhengere og medlemmer av disse organisasjonene og bevegelsene vil umiddelbart si seg interessert i å diskutere "det framtidige kommunistpartiet". Men mange av dem vil helt sikkert ha gjort seg erfaringer som har ført til grunnleggende spørsmål om hele det kapitalistiske systemet, om hva som skal til for å få dette ondet fjerna, hva som kan settes i stedet, hva som er veien videre. Slike mennesker vil jeg ha med på Den Store Diskusjonen. Det krever en raus og usekterisk holdning fra oss som er mest "frelst". Jeg vil at vi skal se utover oss sjøl når vi definerer

"venstresida". Her ser jeg store muligheter, ikke bare for en ny og sterkere framtidig revolusjonær bevegelse, men også for bygginga av både RV og AKP i dag.

Det fjerde er at vi som har et slags lederansvar, tar lærdom av hvordan folk jobber lokalt, der de samarbeider i hytt og pine om det meste.

Til det første premisset, om at vi må diskutere politikk: Jeg har laget et lite bidrag som du kan finne her: <http://www.akp.no/hefter/kommunisme-jg.html>. Her har jeg forsøkt å begrunne det vi driver med i dag, med de store målene vi har langt framme. Dette handler om å gjenkjenne det store i det små ...

Jeg håper andre kommer med kritikk, andre erfaringer og meninger. Med ønske om en fruktbar diskusjon framover,

Jorun Gulbrandsen,
leder av AKP

AKP og framtidens revolusjonære parti?

Venstresida er i endring. Internasjonalt har det i mange år foregått en nyorientering; gamle partigrenser brytes opp, tidligere konkurrenter fusjonerer, brede 'RV-aktige' partier har blitt danna i mange land i Europa. Spor av en sånn dynamikk har vi også sett i Norge, innafor RV, innafor støtteapparatet rundt avisa Klassekampen. SU og RU er nærmere hverandre enn før. Diskusjonen mellom de ulike komponentene av venstresida er åpnere enn før. Nå kommer også AKP inn på denne banen.

På landsmøtet sitt sier de:

"Landsmøtet ber sentralstyret ta initiativ til ei diskusjonsrørse om korleis det framtidige kommunistiske partiet bør vere i Norge. Fordi dette i alle fall er ein prosess over mange år, skal arbeidet med å rekruttere til AKP fortsetje og ikkje gjerast avhengig av om dette initiativet lykket."

Partileder Jorunn Gulbrandsen har levert et bidrag til debatten gjennom en tekst som finnes på www.akp.no/hefter/kommunisme-jg.html. Teksten er nyttig fordi den kan fortelle noe om hva AKP anser som bærende elementer i sin politikk i dag og dermed avdekke om det finnes faktiske uenigheter mellom dagens AKP og andre strømninger i RV, som for eksempel den undertegnede tilhører.

STOR ENIGHET

Teksten er ikke uventa svært 'AKP'sk' i formen. Om jeg skulle skrive en tilsvarende tekst ville den uten tvil sett helt annerledes ut. Men om vi forsøker å se bort fra kulturforskjeller og fokusere på innhold, tror jeg at de aller fleste RV-medlemmer vil være enig i 90% av det Gulbrandsen skriver. Kampen mot EU, for kvinnefrigjøring, mot rasisme, for å styrke arbeiderkassens kampkraft, for internasjonal solidaritet osv. er det brei enighet om, og på en lang rekke av disse områdene jobber AKP'ere og andre godt sammen enten det er innafor RV eller innafor ulike typer fronter, aksjoner og bevegelse. Dette hverdagsarbeidet vil nok i siste instans være det viktigste elementet i å knytte delene av RV nærmere sammen, og på basis av slikt konkret samarbeid vil det kanskje til og med utvikles nye felles standpunkter.

Men det omfattende grunnlaget for felles

praksis, gjør det ikke uviktig å diskutere de 10% vi faktisk er uenige om. Tvert imot. Å fokusere på uenigheter kan være nyttig for å oppnå større politisk klarhet og skape levende diskusjon. Derfor kaster jeg meg ut i 10%-en med god samvittighet, og markerer noen av sakene:

EKLE SAKER

Teksten er dessverre ikke helt fri for en av de mest brukte herskertechnikene og uærlige metodene i politisk polemikk: Å forvrengte og feilfremstille motstanderens synspunkter. Men det er heldigvis ikke mye av dette. Ett eksempel må imidlertid tas opp:

"Derfor slåss AKP for at Attac i Norge ikke skal bli et redskap for Europabevegelsen, noe IS (Internasjonale sosialister) hjelper ja-sida med. Derfor mobiliserte AKP til kampen mot EU under toppmøtet i Göteborg i juni 2001. Noen som sjøl kaller seg trotskister, toner ned kampen mot EU og toner ned kampen for den nasjonale sjølråderetten. AKP arbeider for at slike linjer ikke skal få stor utbredelse i Norge for de bl.a. fungerer som redskap for ja-sida."

Alle som har fulgt debatten om Attac's forhold til EU veit at dette ikke handlet om å være "redskap for Europabevegelsen eller ja-sida". Det handlet (og handler) om hvordan bevegelsen skal bygges så brei som mulig. At det er ulike taktiske vurderinger, også blant RV-medlemmer, på dette spørsmålet er et faktum, men da må vi diskutere det som taktiske vurderinger og ikke om å være 'redskap for klassefienden' eller liknende vederstyggeligheter.

FORENKLING

På en god del områder viker teksten unna

reelle problemer. Det betyr at viktige politiske spørsmål skyves unna. Ett eksempel:

"AKP støtter folk på deres egne premisser. Derfor støtta AKP den såkalte "muslimske motstandskampen" i Afghanistan mot den Sovjetiske okkupasjonen. AKP støtter PLO og PKK fordi de organiserer motstanden mot sine undertrykkere og har støtte fra sitt folk."

Er organisering av motstand og støtte fra folk nok til støtte på egne premisser? Sjøl om jeg til fulle sympatiserer med den nasjonale kampen i Nord-Irland og i Baskerland har jeg alltid hatt store problemer med å godta terroraksjoner som IRA og ETA gjennomførte. Og hva med grupper som Sendero Luminoso i Peru? Hva med PKKs tidligere likvideringer av folk som brøt med partiet? Islamismedebatten synliggjør at spørsmålet ikke er så ukomplisert som Gulbrandsen vil ha det til, synes jeg.

Et annet område hvor samme typen forenkling brukes er når det gjelder framstillingen av ledelsen i fagbevegelsen som en del av borgerskapet.

MANGLER INNFALLSVINKLER

En annen side ved forenklingen er at teksten på en del områder ikke kommenterer viktige sider ved spørsmålene som drøftes. For meg er det for eksempel vanskelig å drøfte spørsmålet om nasjonal sjølråderett uten å nevne at Norge er en liten, men rovgrisk imperialistmakt med egne ambisjoner. Nye Nato, norsk kapitaleksport, deltagelse i imperialistiske militære aksjoner. Alt dette er sider man ikke kan komme utenom når spørsmålet om nasjonen Norge diskuteres. Det er jo ofte hvilken vekt man legger på sånne spørsmål

som avgjør hvilke taktiske vurderinger som tas, for eksempel i EU-kampen.

OPPHØYING AV TAKTIKK

Av og til synes jeg teksten i alt for stor grad opphøyer taktiske vurderinger til prinsipper. For eksempel her:

"Vi er imot egne partiseksjoner i første-måitogene, vi mener revolusjonære skal gå sammen med arbeidskamerater eller andre kamfeller og bære klassekravene sammen med dem."

Selv om jeg i alle år sjøl har valgt å forholde meg til 1. mai-togene på denne måten, kan jeg ikke forstå at dette er noe prinsipp. Spørsmålet om partiseksjoner er i stor grad et praktisk og taktisk spørsmål, synes jeg, på samme måte som for eksempel spørsmålet om partiet skal ha egne arrangementer på denne dagen.

TIL SLUTT

Som vi vel kunne vente er teksten svært uklar på det området hvor kritikken mot AKP kanskje har vært hardest fra andre fløyer i RV: Stalinismen. Det gledelige er at det åpnes opp for diskusjon. Her står det for eksempel:

"1) Partiet har mye å vinne på å studere grundig erfaringene fra årene med sosialisme i Kina og Sovjet. Hvordan partiet kunne forvandles fra frigjørere til undertrykker."

2) Forholdet mellom økonomiske og teknologiske forutsetninger på den ene sida, og den politiske viljen og massemobiliseringa på den andre sida, er et forhold som det revolusjonære partiet må studere nøye, og her ligger mye ugjort arbeid."

"Studere nøye", "studere grundig" og "ugjort arbeid" er såpass søt musikk at vi heller i denne omgangen skal hoppe over spørsmålet om det noen gang har vært sosialisme i Sovjet og Kina. Vi tilbyr oss gjerne som innledere i en sånn studiebevegelse!

Rune Soma, Oslo RV og medlem i
Forbundet Internasjonalen

UNGDOM VIL SKAPA HISTORIE

Hausten 2001 vart det tatt initiativ til eit historisk samarbeid blant revolusjonær ungdom. Raud Front i Oslo sendte invitasjon til Raud Ungdom og Sosialistisk Ungdom til å vera med og skipa til ei sosialistisk masse-mønstring for ungdom hausten 2002. Til vanleg har både RU og SU egne konferansar på hausten, no sist hadde begge feminismekonferansar som til saman samla opp mot 600 ungdomar. I år vil dei to organisasjonane slå sine krefter saman med Raud Front i ein konferanse. Og temaet er sosialisme.

AV PÅL HELLESNES

Landsstyra i RU og SU har begge tatt utfordringa på strak arm, og rett før jul hadde dei tre organisasjonane eit møte med idémyldring. Allereie er namn som Noam Chomsky, Naomi Klein og Vandana Shiva nevnt som moglege innleiingar, i tillegg til dei fleste heimlege ideologane på venstresida og eit vell av radikale aktivistar. Får den nystifta konferansenemnda det som ho vil, vert dette det største sosialistiske arrangementet i Noreg sida 70-talet. Målsettinga er minst 700 deltakarar.

Anders Dalsaune Jansen er kasserar i Raud Ungdom, og ein av tre personar frå RU som er valde til nemnda som skal skipa til konferansen. Han understrekar endringane på venstresida som bakgrunn for konferansen.

– I fleire år no har vi diskutert framtida for venstresida på sumarleire, konferansar

og liknande. Både radikaliseringa av SU og framveksten av den nye antiglobaliseringsrørsla har gjort det naudsynt å sjå på korleis vi organiserer motstanden mot kapitalismen. For RU er det klårt at det i lengda ikkje held å berre prata, vi må gjera noko i praksis for å driva utviklinga framover. Vi ser på denne konferansen som ein sjanse til å vera med

og forma utviklinga av venstresida. Han har stor tru på at ein slik konferanse vil ha stor appell til ungdom.

– Dette kjem til å verta digert. Vi har ei stor målgruppe, frå ungdomsskule-elevlar til "vaksne" studentar. Dette er sjølvsagt ei stor utfordring, men det gir og eit kjempepotensiale. Eg trur at

denne konferansen vil verta eit slags tidsskilje. Om ein del år vil folk spørja "Kvar var DU under Sosialismekonferansen 2002?" nett slik dei spør kvar du var då Oddvar Brå brakk staven.

De er ikkje redde for at konferansen vil verta

nytta av alle dei ulike gruppene som eit torg for eigenmarkering?

– Eigentleg ikkje. Alle dei tre organisasjonane som er med på dette meiner at venstresida må vidareutviklast. Vi har så å seia lagt att sektoriseringa ved inngangsdøra. Men det er klårt, venstresida har jo lang tradisjon for "Life of Brian"-åtferd, men dette er noko konferansenemnda er medviten om, og vil motarbeida. Eit like stort problem kan vera at konferansen kan verta Oslofokuseret. Det må vi prøva å forhindra, m.a. ved å trekka inn andre radikale studentmiljø enn Raud Front i Oslo.

Det ideologiske hovudfokuset for konferansen er enno i støypeskeia, men Anders trekk fram ideen om sosialistisk folkestyre som ein fellesnemnar.

– Tankegangen om at sosialismen må vera demokratisk for å sikra at arbeidarane har makta står sterkt i alle dei tre organisasjonane. Eg trur det vil vera naturleg om konferansen speglar denne haldninga. I tillegg trur eg vi ikkje kjem utanom å diskutera den såkalla antiglobaliseringsrørsla.

Korleis kjem de til å forhalda dykk til denne rørsla. Vil konferansen verta ein slags reprise av Globaliseringskonferansen 2001?

– Både ja og nei. På den eine sida vil eg seia at denne rørsla på ein måte er det moderne uttrykket for den politiske venstresida. Men på den andre sida har vi som skipar til denne konferansen eit klårt alternativ til kapitalismen, noko Seattle/Praha/Göteborg/Porto Alegre-rørsla manglar. Derfor vil vi kunne

gå lengre enn berre å koma med kritikk av marknadsliberalismen.

Sosialistisk Ungdom har etter at dei vedtok eit revolusjonært prinsippprogram vorte skulda for å "lefla med den udemokratiske venstresida" av leiinga i SV. Anders er jamvel ikkje redd for at RU skal verta stigmatisert for å "lefla med reformismen".

– Så langt har det vore få kritiske rørsler. Sjølvsagt skal ein ikkje avvise at det kan koma kritikk mot dette samarbeidet, men det meiner eg vi skal heva oss over. For oss er politikken det sentrale, og det er for å diskutera politikk og framtidsvisjonar vi skal laga denne konferansen.

Er dette forseilet til meir aktivt samarbeid mellom RU og SU?

– Eg trur vi skal ta ein ting av gangen. Først får vi sjå korleis dette går, og så får vi finna ut korleis vi skal jobba vidare med samarbeid på venstresida. Anders har stor tru på synergieffekten kring denne konferansen. – Når RU og SU kvar for seg får

Dette kjem til å verta digert.

opp mot 600 ungdomar på konferansar same hausten vert eg optimist i høve til kva vi kan få til i lag, og med Raud Front på laget. Når vi har diskutert dette i nemnda har vi berre vorte meir og meir optimistiske. Kan hende vert vi over 1000 deltakarar? Avsluttar Anders entusiastisk.

Konferansen vil med tida få egne nettsider. Fram til då kan du få meir informasjon om arbeidet ved å ringa kontoret til RU (22 98 90 70) og spørja etter Anders, Sigrid eller Marie.

PARTIDEBATT OGSÅ I ANDRE LAND

Debatten om partiorganisering bølger i dag over hele Europa og over hele verden. Murray Smith er en av de ledende ideologene for Scottish Socialist Party (SSP), som på få år har klart å samle det meste til venstre for Labour i bare ett parti. I denne teksten begrunner han denne partimodelen ut fra behovet for å gjenreise sosialismen som ide, og ved at ulike situasjoner krever ulik partiorganisering.

Opp gjennom historien har arbeiderbevegelsen hatt behov for forskjellige typer parti. [...] Etter første verdenskrig oppstod en deling mellom på den ene sida de som trodde på å oppnå sosialisme gjennom å vinne parlamentarisk flertall og gjennom reformer, alt innenfor borgerskapets rammer, og på den andre sida de som trodde at sosialisme bare kunne gjennomføres ved en revolusjon, en oppretting av en arbeiderstat som i Russland.

De to synene ble hver støttet av politiske partier som organiserte og påvirket millioner av arbeidere. Mye seinere, tidlig på 70-tallet, ble det fortsatt debattert innen arbeiderbevegelsen hvilken strategi som kunne få i gang en sosialistisk omveltning i samfunnet. Disse debattene fant sted med bakgrunn i hendelser som Mai 1968 i Frankrike, erfaringene med Folkefronten i Chile og den portugisiske revolusjonen. Til og med et parti som det franske Sosialistpartiet (det venstresosial-

demokratiske partiet til François Mitterrand, red.) etterlyste et brudd med kapitalisme, på 70-tallet.

Hvordan er så situasjonen i dag? Delinga er ikke lenger mellom sosialister som er for reformer, og sosialister som er for revolusjon. Delinga går mellom "sosialister" som har som eneste ambisjon å styrte kapitalismen, og sosialister som argumenterer for et alternativ til kapitalismen. Det er her kamplinjene må trekkes nå. De såkalte reformistene reformerer ikke, de utfører mot-reformer. Derfor kan til og med de mest seriøse reformistene overbevises om nødvendigheten av en radikal sosialistisk omveltning av samfunnet. [...] Umiddelbart står ikke lenger valget mellom et reformistisk perspektiv og en revolusjonær omveltning, men mellom en seriøs kamp for reformer med et perspektiv om revolusjonær omveltning på den ene siden, eller ingen revolusjon og svært

lite reformer på den andre.

Marxister i dag må ikke bare være forkjempere for en sosialistisk omveltning av samfunnet, de må også stå i første rekke for å få gjennom radikale reformer. Det betyr på ingen måte at debatten mellom reform og revolusjon er irrelevant. I dag som i går er det illusorisk å tro at vi kan oppnå sosialisme ved enkelt og greit å vinne et valg og så bruke det eksisterende statlige maskineriet, uten å stykke opp den strukturen som så omhyggelig ble satt sammen for å forsvare det kapitalistiske styret, uten å nøytralisere den uunngåelige sabotasjen og opposisjonen som vil komme fra kapitalistene, uten å lage en ny type stat. Men å prøve å bygge et omfattende parti på de linjene i dag er å skyte over mål. Nå, etter en periode der arbeiderklassen er blitt skjøvet i bakleksa, må vi samle troppene og forsvare den sosialistiske ideen, som et alternativ til kapitalisme.

Oversatt av Hanne Lorimer Aamodt

Anbefalt lesning på www.redflag.org.uk
 ■ Towards an International Socialist Alliance
 ■ Towards a new Anti-Capitalist Workers' Party

Neste nummer av

Kontur-Tidsskrift

er ute i midten av mars.

Kultur og ideologikritikk:
 25 bidrag til en kritisk offentlighet

www.kontur.tv

Pris: 75 kr/stk
 Abonnement: 200 ordinært /
 300 støtteabonnement

SOSIALISTISK STRATEGI

Som et innspill i debatten om sosialistisk strategi i vår tid – og i moderne kapitalistiske land – trykker Opprør her et utdrag fra debattboken "Imagine", utgitt av Scottish Socialist Party i fjor.

Tommy Sheridan ble valgt til kommunestyret i Glasgow mens han sonet en 6-måneders dom for sitt politiske arbeid mot tvangsauksjoner og for å "hindre tjenestemenn i funksjon".

La oss være konkrete og forestille oss året 2010 eller 2015; de sosialistiske kreftene har kommet til makta ved valg, kanskje i et uavhengig Skottland. Hva vil konsekvensene være? Hva skjer så? Blir Glasgow eller Edinburgh angrepet fra luften av fiendtlige nasjoner? Vil en senere-tids Edvard I lede invasionsstyrker nordover over grensen for å gjenopprette et kapitalistisk styre i Skottland? Eller ville valget av et sosialistisk styre i Skottland framprovosere et høyreretta militær opprør innenfra?

[...] Trusselen om militær invasjon er høyst usannsynlig. En ting er at vestlige stater setter inn luftangrep mot diktatorer i Bagdad eller Beograd. Det ville vært en helt annen sak å forsøke å knuse et demokratisk valgt sosialistisk styre i Skottland. Videre er det utenkelig at et sosialistisk styre hadde kunnet ta makta i Skottland uten at det var en del av en generell sosialistisk fremvekst i Europa og ellers i verden. En sosialistisk seier i Skottland ville forutsette et seismisk skifte i den internasjonale balansen mellom venstre og høyre. Under slike omstendigheter ville regjeringer i London, Brussel osv. ha mer enn nok å gjøre med å holde tilbake den sosialistiske bevegelsen i sin egen bakgård.

Men hva med fare for internt tilbakeslag; et militærkupp for eksempel? Tross alt, så var det det som skjedde i Chile i 70-åra. [...] På den ene siden bør vi erkjenne at tilstanden i Europa på dette stadiet ikke er akkurat de samme som i Latin Amerika på 70-tallet. I 1973 var Chile en demokratisk øy omsluttet av militære diktatur. Det var det som var den normale styreform i Latin-Amerika da, som i deler av Europa – inkludert Spania, Portugal og Hellas. [...] Til og med da klarte ikke generalene å sette istand et umiddelbart kupp mot den venstreradikale regjeringa, som i utgangspunktet hadde støtte fra de menige i militæret og politiet. Det måtte tre år med økonomisk sabotasje til, fra finans-konserner og handelsstand, før grunnen var klargjort for militærjuntaens inntog, da med støtte i landets middelklasse.

[...] Med alt dette som grunnlag, ville det vært mye vanskeligere for det etablerte styret å bruke militærmakt mot en valgt sosialistisk regjering i Skottland. Men vi skal allikevel passe oss for å hvile på våre laurbær. I 1993 kom daværende nestleder i Labour Party, Roy Hattersley, med denne advarselen: "En skal aldri undervurdere det britiske Establishment

sin nådeløse vilje til å knuse sine fiender". En annen tidligere nestleder i samme parti, George Brown, forklarer også, i et av hans mer velformulerte øyeblikk at "ingen privilegert gruppe forsvinner ut av historien uten kamp og stort sett ikke uten å ha prøvd alt".

Trusselen om militær invasjon er høyst usannsynlig.

En fremtidig sosialistisk regjering i Skottland kunne unngå trusselen for intern motreaksjon ved å bygge og bevare folkelig og bred støtte hjemme og i utlandet. Det betyr å raskt få full kontroll over økonomien for å forebygge sabotasje og forsøk på destabilisering

fra de store bedriftseierne sin side. Det betyr å lage et bredt nettverk av demokratiske komiteer i alle samfunn, på alle arbeidsplasser, ved alle universiteter, for å involvere hundretusener av mennesker i å omforme samfunnet. Det betyr også å generere støtte over hele verden for å samle kreftene mot kapitalisme på internasjonalt plan. Denne oppgaven har blitt gjort mye enklere gjennom fremveksten av verdensveven, noe Zapatistene i Mexico har visst å utnytte de siste fem årene. Mange mener at bondegeriljaen i Chiapas ville ha blitt knust for lenge siden av den Mexicanske regjeringa, hadde det ikke vært for internettet.

En sosialistisk regjering ville også ha behov for å beskytte seg selv ved å fjerne de gamle hierarkiske maktstrukturene, og erstatte disse med nye demokratiske institusjoner. For eksempel; isteden for å jobbe for en nasjonal politimakt, som New Labour- og Tory-politikere gjør, ville en sosialistisk

regjering bevege seg i motsatt retning, mot en mer lokal basert politistruktur, kontrollert av lokale styrer. Den autoritære kommandostrukturen i dagens væpna styrker ville blitt fjernet. Hæren, marinen og luftforsvaret er i dag effektivt styrt av en offiserskaste som er utdannet ved eksklusive privatskoler, har tilbragt hele livet innenfor det isolerte militære miljø og som ikke må stå til ansvar ovenfor noen demokratisk institusjon. De væpnede styrker gjenspeiler i seg selv klasseskillet i samfunnet som helhet, med toppgeneraler som hever sjusifrede lønningsslipper, mens vanlige menige kun får kr. 130.000 som de og må bruke til kost og losji.

Et sosialistisk Skottland ville bygget opp nye forsvarsstyrker, som ville blitt demokratiske, egalitære og ansvarliggjorte. Isteden for å forsvare det bestående mot folket, som er militærets funksjon under kapitalismen, så vil deres primære rolle være å forsvare demokratiet mot intern og eksternt sabotasje.

Selvsagt vil det å foreslå radikale endringer som disse medføre en trussel mot århundres tradisjon og sterke nedfelta interesser. Ved hvert trinn mot å forme Skottland fra et kapitalistisk til et sosialistisk land, vil det bli nødvendig å overbevise et flertall av befolkningen.

[...] Det er ikke velstående politikere eller middelklassens intellektuelle som vil stå i spissen for innføringen av sosialisme, men de som har intet å tape og alt

å vinne på kapitalismens fall. Ikke minst arbeiderklassens kvinner vil stå i frontlinjen. Sosialisme er ikke noen eksklusiv klubb! Oppbyggingen av et nytt samfunn kan ikke gjøres av et mindretall, uansett hvor forutseende, heroisk og selvopofrende dette mindretallet er. Sosialisme

En fremtidig sosialistisk regjering i Skottland

kanne unngå trusselen for intern motreaksjon ved å bygge og bevare folkelig og bred støtte hjemme og i utlandet.

kan ikke oppnås gjennom kupp eller konspirasjon. Det skjer ikke ved at en gruppe politikere smugler det inn i parlamenter, bak ryggen på folket. Det blir bare mulig når hovedparten av Skottlands befolkning, eller hvilket som helst annet land, bestemmer seg for å ta saken i egne hender.

Passiv tilslutning og støtte er ikke nok; lik et hus må sosialismen bygges nedenfra, ikke ovenfra og ned.

[...] Den parasittiske eliten på toppen av samfunnet stopper ikke ved noe hinder når det kommer til å forsvare makta og privilegiene. De vil piske opp hysteri. De vil søke å undertrykke opposisjonen. Men arbeiderklassen i Skottland, som omfatter kroppsarbeidere, hvitstjiparbeidere, spesialister, pensjonister, aleneforeldre og studenter, utgjør en mektig styrke.

Av Tommy Sheridan og Alan McCombes (oversatt av Hanne Lorimer Aamodt)

Debattboken "Imagine" kan bestilles fra RV-kontoret: 22 98 90 50

Nødvendig med ny enhet?

Siste nummer av medlemsavisa Opprør inneholder mange innlegg om framtida til RV. Dette er naturlig nok også en partisekretær opptatt av og siden jeg tiltrådte vervet i 1995 har jeg skrevet mye om RV. Utgangspunktet for å vurdere RV vinteren 2001/2002 er det dårlige stortingsvalgresultatet. Hva forteller resultatet oss i forhold til utvikling av RV sin organisasjon og politikk?

RV MÅ FORTSETTE

Jeg mener at de grunnleggende trekk ved RV ikke rokkes av valgnederlaget. Det betyr at RV sin partimodell som en allianse av revolusjonære må fortsette, men utviklinga mot et stadig mer enhetlig parti må forsterkes. Dette betyr at jeg står på det Jørn Magdahl kaller "selvstendighetsperspektivet" (Opprør nr 7-01). Av de svakheter i partiarbeidet som valgnederlaget setter fingeren på, er etter min mening mangel på allsidighet i det politiske arbeidet, mangel på partiengasjement i aksjoner og interessekamp. Vi er "for mye" flinke kommunestyrerepresentanter og "for lite" kjente partiaktivister i fagbevegelse og interesseorganisasjoner. Dette misforholdet må rettes opp skal vi ha muligheter i stortingsvalg. Når det gjelder lokalvalg så gjør selvsagt noe av det samme seg gjeldende, men lokalvalg har også en del særtrekk som gjør at RV-oppslutningen kan øke dramatisk.

SV-UTFORDRINGEN

SV ble en av valgvinerne. De er nå et alternativ til frustrerte arbeiderparti-velgere og de kan bli hele arbeiderklassens nye reformistiske parti. Men viktigere for oss er det at SV også inkluderer revolusjonære. I den grad RV skapte tvil om revolusjonære SU-ere sitt valg av SV som arena, så har vel valgresultatet fjernet denne tvilen. RV sitt svake resultat medfører på kort sikt at vi har svekket muligheten for å trekke revolusjonære fra SV over til oss. Hvordan dette slår ut i forhold til arbeidet med kommunevalget i 2003 er for tidlig å si. Men vi vil møte et sjøltifreds SV.

KVINNESATSING

Til tross for en svekket posisjon, mindre ressurser og trolig færre aktive partimedlemmer, så mener jeg altså at medisinen for økt oppslutning for RV i stortingsvalg ligger i å utvikle arbeidet på flere områder utenom de folkevalgte organer. Her tror jeg lokallagene etterhvert vil få drahjelp av den vektlegginga som landsmøtet, landsstyret og partiledelsen sentralt gir det kvinnepolitiske arbeidet. Ikke minst innafor arbeidet i fagbevegelsen og kampen for velferdsstaten kan et fornya kvinnepolitisk arbeid få RV på banen i større grad enn i dag. Vi ser jo i disse dager hvordan sjukepleierenes lønnskamp setter søkelyset på "moderniseringa" i offentlig sektor.

AKP OG RV

For meg står etterhvert et gammelt forhold igjen sentralt: parti-i-partiet og en videre utvikling av alliansen. Alliansemodellen gir mulighet for medlemmer av partier og grupper til å jobbe i RV. RV er et ektefødt barn av Arbeidernes Kommunistparti (AKP) og mange akp-ere er i dag en stor ressurs for RV. Men forholdet er ikke uten problemer – og de er aktualisert etter AKP sitt landsmøte som ble offentliggjort den 10. desember i fjor. Her slår AKP fast sine videre mål med bla dobling av medlemstallet innen 2004. I samme parti (RV) eksisterer altså et annet parti (AKP) med eget prinsippprogram, egen ledelse, planer og målsetting. AKP-leder Jorun Gulbrandsen åpner for en debatt om at dette kanskje ikke skal fortsette med debattstoffet om det kommunistiske partiet. Der inviteres det til debatt om politikk og det politiske grunnlaget for et framtidig revolusjonært parti. Derfor er det uheldig at AKP ikke har noe nytt vedtak (internt?) om partiets forhold til RV. Er vi bare formelt akseptert som et parti, men defacto en valgfront? Er det slik at ettersom AKP opprettholder et allsidig politisk engasjement innenfor partiets rammer minus det parlamentariske, så vil akp-erne som jobber i RV tendere til å binde RV opp i det parlamentariske arbeidet? Vil det være en egen drivkraft (bevisst eller ubevisst) for at listestilling og valgkamp – ja det er RV, og internasjonalt solidaritetsarbeid, faglig arbeid etc det er det Partiet som driver med. Etter min mening så viser valgresultatet at et slikt "dobbeltarbeid" må opphøre. Men denne ballen ligger hos AKP, ikke RV.

KLARGJØRING FOR UNGDOMMEN

RV må snu vektlegging av parlamentarisk arbeid (listestilling-valgkamp-oppsummering-folkevalgtarbeid-ny listestilling-ny valgkamp osv) over på det utenomparlamentariske. Handlingsplanen for 2002 ivaretar et slikt perspektiv – vi trenger oppfølging av den i hele organisasjonen. Dermed sier det seg sjøl at vi også må bli flere aktive medlemmer og vi trenger flere unge inn i RV. Men hvor blir det av ungdommen? Hvor går alle de Rød Ungdom-medlemmene som "går av for aldersgrensen"? Hva mener de om alternativene? Hva er forutsetningen for at RU-ungdommen skal fortsette sitt engasjement i et parti?

Finn Olav Rolijordet er partisekretær i RV. Han argumenterer i dette innlegget blant annet for at utviklinga mot et stadig mer enhetlig parti må forsterkes.

EN IDEOLOGISK UTFORDRING

Prosessen mot et enhetlig parti er ikke først og fremst en organisasjonsmessig og ressursmessig utfordring, men en politisk utfordring. Dersom alliansen RV skal utvikle seg mer i retning ett parti, så betyr det at det må bli større konsensus i partiet på vårt prinsippprogram. Stikkord her vil være sosialistisk folkestyre, demokrati, mot partidiktatur. Her går det et ideologisk skille mellom kamerater i RV i dag: på den ene siden de kommunistene som ønsker et parti som definerer seg som en fortrøpp, en ledende kraft som opptre på vegne av arbeiderklassen i spissen for revolusjonen og bygginga av sosialismen og på den andre siden de kommunistene som ønsker et parti som definerer seg som arbeiderklassens redskap og allierte og som ikke har som mål å ta ledelsen fra arbeiderklassen i hverken revolusjonen eller bygginga av sosialismen. Sagt på en annen måte: skillelinjene går mellom de som ser en "despotisk kommunisme" som en historisk nødvendighet og de som mener det betyr kontrarevolusjon.

NØDVENDIG AVKLARING

Til venstre for SV i det norske partilandskapet ser jeg derfor følgende utvikling som et mulig scenario: oppbygginga av et demokratisk revolusjonært parti og samtidig en samling av "tradisjonelle" kommunister i et nytt (forent) ml-parti. Hvor store deler av det nåværende AKP som da vil fortsette som politisk tendens i RV må de sjøl avgjøre. RV trenger alle, men i det lange løp er det umulig å leve med to konkurrerende partibyggingprosjekter under den samme paraplyen. Jeg vil understreke at jeg ikke tror at "ett-parti" er noe abacadabra for å få et sterkere RV. Her er også en bedre partikultur, god organisasjonsstruktur, kvinne-dominans i ledelsen og gjenreising av faglig arbeid avgjørende. Men det vil være ett av flere grep som er med på å gjøre det enklere å rekruttere eldre medlemmer av RU til partiet. I dag har RU to moderparti – og de fleste RU-erne velger ikke noen av dem.

Finn Olav Rolijordet,
partisekretær

IRSK TERRORISME ELLER BRITISK KOLONIALISME?

I Nord-Irland foregår det en skjult krig, en propagandakrig. Denne krigen blir kjempet like mye med ord som med kuler og brostein. I media framstilles Storbritannia som nøytral, fredsbevarende, beskyttende og krigstrøtt. I verste fall er de klønede i sin håndtering av problemet. Media fokuserer på voldshandlinger utført av paramilitære grupper og konflikten framstilles som religiøs fanatisme mellom katolikker mot protestanter. Få journalister går bak denne britiske versjonen. Nyhetene er fulle av ubesvarte spørsmål, løse tråder og med britiske hovedkilder. Den britiske tilstedeværelsen blir det ikke satt spørsmålstegn ved. Det koloniale aspektet er totalt fraværende. Det samme er den kritiske granskningen. Helsingforskomiteen skrev i 1990 om den britiske TV-dekningen at "Mangelen på oppsøkende journalistikk var så påfallende at man bokstavelig talt får et inntrykk av å se på et stats- eller regjeringskontrollert fjernsyn".

De siste 30 årene har menneskerettsorganisasjoner satt søkelys på den britiske statens menneskerettsbrudd i Nord-Irland. Unntakslovene strider med internasjonal lov. Tortur og mishandling under forhør, skyt for å drepe, plastikkuler, hemmelig samarbeid med dødsskvadroner og opprettholdelsen av et apartheidliknende styre har bidratt til å holde konflikten ved like.

Vi stiller i dette heftet spørsmålstegn ved den britiske tilstedeværelse og deres brudd på menneskerettigheter i Irland. Vi hevder at britisk kolonialisme, og ikke irsk terrorisme er årsaken til konflikten. Men som i andre kolonikonflikter blir årsaken godt gjemt bak overskrifts-forklaringer om religionskrig, terrorisme og fredsbevaring. I Irland ble "the white mans burden" Storbritannias "irske problem". Etter 30 år med britiske styrker i Nord-Irland, etter det britiske militære strateger kaller "lavintensitetskrig" har 3.000 mennesker blitt drept og over 32.000 blitt skadet. Krigssonen har i all hovedsak vært Nord-Irland og befolkningen på 1,5 mill har måttet bære byrden.

De siste årene har konflikten gjennomgått store forandringer. I 1994 erklærte IRA våpenhvile, etterfulgt av de probrisiske paramilitæres våpenhviler. Men resultatene

sto ikke til forventningene. Den britiske regjeringen har stadig stilt nye krav til IRA og Sinn Féin, og resultatet har vært en fredsprosess i stampe. Viktige spørsmål som diskriminering, den britiske hærens tilstedeværelse og politiets vold mot den nasjonalistiske befolkningen har ikke i stor nok grad blitt satt på dagsorden. Den britiske regjeringen ønsker full overgivelse fra IRA, men for at en fredsprosess skal føre til varig og rettferdig fred, må alle parter være med i forhandlinger og samtaler.

Det finnes en løsning på problemet i Nord-Irland. Det er for den britiske regjeringen å trekke seg ut av området og overlate styret til det irske folket som en helhet. De siste 30 årene har britene ikke bare vist uvilje til å løse konflikten, de har også vist at de er en hovedårsak til at krigen har fortsatt.

Vil du vite mer - kjøp det nye heftet fra Irlandskomiteen

DET DELTE IRLAND Et spennende hefte om konflikten i Nord-Irland.

- Historikk • Fredsprosessen
- Menneskerettsbrudd
- Film • Intervjuer

Kontakt Irlandskomiteen
Tlf. 901 30 327/35 52 01 44
Pris kr. 20 + porto

MATERIELLBESTILLING

Liste over materiell som kan bestilles fra RV

Sist ajourført: 17.10.2001.

Sendes til: RV, Osterhausgate 27, 0183 Oslo eller faks til 22 98 90 55.

Bøker:	Pris:
___ stk. Livet bak murene. Red: Erling Folkvord. RV på Stortinget. 160 sider, paperback. 1997	kr 40
___ stk. 20 år med RV i kommunestyre og fylkesting - to år på Stortinget. Red: Aksel Nærstad. RV-bok, 240 sider, paperback. 1995.	kr 10
___ stk. Rødt! Erling Folkvord - 25 år på barrikadene for AKP og RV (Damm)	kr 298
___ stk. Den nyliberale revolusjonen. Peder Martin Lysestøl og Roar Ellertsen, 190 sider	kr 200
___ stk. Europa AS. Internasjonale konsern sin lobbyvirksomhet overfor EU/WTO (Klim, dansk)	kr 200

Vi har flere titler i kommisjon fra andre forlag, noen på engelsk, disse omtales i medlemsavisa Opprør.

Hefter:	Pris:
___ stk. Antikrigshefte. Bakgrunnsstoff om den nye krigen, RV sin antikrigsplattform.	kr 20
___ stk. Kraftkokeboka. Om salg av kommunale kratverk. 2000. Red: Finn Olav Rolijordet	kr 40
___ stk. Hvilken effekt vil en multilateral avtale ha på landene i sør? Eksempel India. Kristine Mollø-Christensen (RV) og Trond Sæbø Skarpeteig (FIAN). Utgitt med støtte fra NORAD, desember 1999	kr 20
___ stk. 50 år med IS-tradisjonen. Debattheft om Internasjonale Sosialister/SWP i England. Av Bjarke Friberg.	kr 10
___ stk. Innledninger fra RVs kvinnekongress i Trondheim. Oktober 1998. Lisen Lie og Astrid Holm: Marxisme, feminisme, humanisme. Janne Bromseth: Under det rosa teppet - et blikk på 90-tallets feminisme.	kr 10
___ stk. Innledninger fra Sosialismestevnet 1998.	kr 10
___ stk. Fattig og Rik. RV-rapport om klasse-Norge. 1998. Red. Finn Olav Rolijordet	kr 20
___ stk. Arbeiderkamp mot privatisering. Av Juan Carlos Orieta. Rapport fra studiereise i Argentina.	kr 40
___ stk. For en helhetlig eldreomsorg. 1997 Av Peder Martin Lysestøl/Kjell Stephansen.	kr 10
___ stk. Ja, vi elsker. Studie i det nasjonale spørsmål. Av Jørn Magdahl.	kr 40

Program:	Pris:
___ stk. Prinsippprogrammet	kr 20
___ stk. Prinsippprogram, kortversjon	gratis
___ stk. Arbeidsprogrammet, 2001-2003	kr 20
___ stk. Antirasistisk Manifest	kr 10

Studiesirkler:	Pris:
___ stk. "Samfunnet i dag". Av Randi Holmelid og Finn Olav Rolijordet, desember 1999.	kr 100

Løpesedler:	Pris:
___ stk. Verveiøseseddel med postgiro	gratis

Plakater:	Pris:
___ stk. Rød Valgallianse (logoen i plakatversjon, 63x16)	kr 5

Merker:	Pris:
___ stk. RV-flagget - metall	kr 2

Annet:	Pris:
___ stk. T-skjorter, restopplag. Med RV-logo, rød stjerne eller kvinnekampmerke. Ring og spør om farge/størrelse	kr 150
___ stk. Verveblokker (stiftet 10x i hver blokk)	gratis
___ stk. Dette er RV. Presentasjonshefte om RV, historikk etc. Sendes alle nye medlemmer.	gratis

RV skal sende bestillinga til:

Navn: _____
Adresse: _____
Postnr/sted: _____

C-BLAD
Returadresse:
Rød Valgallianse
Osterhausgate 27, 0183 Oslo

www.rv.no

Abonnements- kampanje

International Viewpoint er det engelskspråklige månedsbladet til 4. Internasjonale:

- følg debatten om internasjonal omgruppering
- hva skjer på venstresiden i andre land
- rapporter og analyser med klasse- og kvinneperspektiv
- korrespondenter i 50 land

For et års abonnement: kr. 400

www.leftist.net/fin
fi1917@hotmail.com

Røde Fane

Porno - Bakunin - Helse

Hannah Helseth: Endelig! Kampen mot porno fortsetter!
Unni Hembre: Finn Bergesen jr. er redd
Sigrid Angen: Frihet eller undertrykking? Porno anno 2002
Ebba Wergeland: Det brutale og grådige arbeidslivet
Reidun Heiene: Vestens imperium styrket i Doha
Håkon Helle: EØS og verdien av oljeformuen
Kurt Ben Nilsen: Bakunin - a streetfighting man
Pål Hellesnes: Om å vera feministisk mann
Harald Dyrkorn: Alkohol, kultur og marknad
Sigurd Gamle: Göteborgopptøyene et glimt inn i framtida?
Erik Ness: Bare Rolex-lenkene å miste? (bokomtale av Francis Wheen: Karl Marx)
Arnljot Ask: Imperialistisk og halvkolonialt?
Bilag: AKPs program og vedtekter, vedtatt på landsmøtet 2001

FYLKESKONTAKTER I RV

ØSTFOLD

Anne Steinsland
Mikkelbergbakken 10, 1832 Askim
tlf: 69 88 59 40 / 95 06 12 90
e-post: a-steins@online.no

AKERSHUS

Linda Tangen
Skoklefall Terrasse 45,
1450 Nesoddtangen
tlf: 92 86 16 75
e-post: lindawt@student.matnat.uio.no

OSLO

Olaf Svorstøl
Motzfeldtsgate 5, 0187 Oslo
tlf: 22 17 99 02 / jobb: 22 85 88 04
e-post: olaf.svorstol@so.uio.no

HEDMARK

Harald Dyrkorn
Solbakkenlia, 2100 Skarnes
tlf: 62 96 22 96,
e-post: haralddy@online.no

OPPLAND

Michael Hall
Johan Castbergsgate 36, 2815 Gjøvik
tlf: 61 17 65 15
e-post:

BUSKERUD

Ana Lopez
Steinsvingen 1 G, 3615 Kongsberg
tlf: 32 73 06 09 / 97 16 29 88
e-post: ana-tayl@online.no

VESTFOLD

Per Jørgensen
Anillavn. 20, 3219 Sandefjord
tlf: 33 46 53 42
e-post: perj@vestfoldnett.no

TELEMARK

Morten Halvorsen
Søndre Skogerveien 4, 3679 Notodden
tlf: 35 01 33 93
e-post: mo-halv2@frisurf.no

AUST-AGDER

Knut Henning Thygesen
Øvregate 16, 4950 Risør
tlf: 37 15 14 51 / 95 17 69 78
e-post: ketil@risor-rv.com

VEST-AGDER

Vetle Mangseth
Gunhildsvei 67, 4633 Kristiansand
tlf: 38 01 23 37 / 91 38 29 83
e-post: vetmangs@online.no

ROGALAND

Leiv Olsen
Admiral Cruytsgate 24, 4012 Stavanger
tlf: 51 52 59 18 (p), 51 78 80 41 (j)
e-post: leolsen@online.no

HORDALAND

Marte Mjøs Persen
Fantoft studentby N-268, 5075 Bergen
tlf: 55 27 60 49 / 90 95 99 52
e-post: marte.persen@student.uib.no

SOGN OG FJORDANE

Ottar Uglum
Håland, 6993 Høyanger
tlf: 57 71 29 21
e-post: ouglum@enitel.no

MØRE OG ROMSDAL

Odd Stensholt
Grasskaret 8, 6429 Molde
tlf: 71 21 55 34, 93 86 79 29
e-post: ostensho@online.no

SØR-TRØNDELAG

Per I. Mathisen
Moholt Allé, Hus 14 - L 61
7050 Trondheim
tlf: 73 50 97 05 / 90 62 93 10
e-post: Per.Inge.Mathisen@idi.ntnu.no

NORD-TRØNDELAG

Solveig Aamdal
Vestberget 11, 7650 Verdal
tlf: 74 04 26 18
e-post: s-aamdal@online.no

NORDLAND

Margit Steinholt
Mølnhussletta 4, 8800 Sandnessjøen
tlf: 75 04 91 43
e-post: inghs@online.no

TROMS

Frode Bygdnes
St. Olavsgt. 31, 9405 Harstad
tlf: 77 06 92 60 / 94 85 45 22
e-post: bygdnes@online.no

FINNMARK

Synnøve Thomassen
Skoleåsen 45, 9513 Alta
tlf: 78 43 21 68
e-post: oeheitma@online.no